

ХРИСТО КАЛЧЕВ
ЛЕБЕДОВАТА ПЕСЕН НА
МАЙОРА

Част 12 от „Вулгарни романи“

chitanka.info

1.

— Абортирай това копеле — каза Симо Митев, когато се върна от Либия.

Жена му беше трети месец бременна, той — пети месец извън страната. Симеон Митев беше мек човек. Жена му чу повече предложение, отколкото заплаха. Симо — строителен работник, прекарал три години на една строителна площадка на границата на Либия и Судан излезе от дома си и отиде в кварталната кръчма „Доверие“, където знаеше, че ще намери ако не приятелите, то познатите си от града. Посрещнаха го с бурни овации „ще черпиш“, „честито“, „да ти дава Господ син“, „няма да ти се затрие семето“ и т.н. Унил и смутен Симеон Митев седна при съгражданите си, имитира, че събитието е радостно и жизнено за него, почерпи и без това бедните си съграждани и когато заведението затвори, отиде и седна на една полусчупена пейка на брега на реката. „И каква стана тя?“ помисли си той. „Аз се блъскам като роб при петдесет градуса на сянка в пустинята, а тия, на които платих питието ми направиха дете“. Разбира се, той не можеше и да предполага кой от тях е авторът на труда, което жена му се готвеше да го пробута като негов.

Мек, тих човек и работяга, мразещ конфликтните обстановки, той отиде в къщичката на баща си и майка си, опита да ги събуди, но не успя. Старците спяха дълбоко. Изпуши още няколко цигари в горещата августовска нощ. Не го допуснаха в гранд хотел „Дунав“ (не бил облечен подходящо) и той унило се прибра в дома си. Бременната му жена спеше. Симеон Митев си наля една водна чаша кайсиева ракия — производство на баща му, пусна някаква арабска програма по регионалното ТВ и се разплака. „Какъв го дървех в пустинята“, мислеше си той, докато ближеше с език сълзите си. После в главата му се прокрадна друга мисъл: „Какво е виновно това дете, което расте в корема на оная курва?“ Повече не помнеше.

На сутринта дойдоха застрахователните агенти, кварталният отговорник и още един мъж, турчин, на който не помнеше името. Тогава започна и неговият провал. Партийният функционер му заяви на бара: „Симо, предложен си за член на БКП и за герой на Социалистическия труд. Жена ти е бременна, другарю Митев, а ние се грижим за нашите кадри“. После остави пред него ключ и адрес, това беше новото жилище на семейство Митеви. Там щеше да се роди копелето на жена му, там Симо щеше да преглътне унижението си, там щяха да му връчат държавните отличия, а после... Ебеш ли му майката какво щеше да стане после.

През януари 1964 г. се роди Михаил. Бебе като бебе, Симо мълчеше, да не говорим за жена му, която го смяташе за негоден да брои до „девет“. Те кръстиха момчето Михаил, той му даде името си и отиде да почерпи съгражданите си в кварталната кръчма. Там, освен иронични погледи и презрение не срещна друго, въртя се сам из заведението, опита се да почерпи барманката, момичето му каза, че не пие, почака да се появи някой от тези, които си въобразяваше, че са негови приятели. Такива не се появиха. Тогава той взе такси и отиде в „Ломбаза“ — мотел на десет километра от града, по протежение на реката. Напи се като скот и заспа. Беше петък вечерта. В събота сутринта повърна и се напи отново. В неделя обаче знаеше, че ще трябва да предприеме решителните си ходове. Симеон Митев даде петдесет долара на един от барманите и го изпрати да доведе нотариус в града. Той щеше да го чака там и това беше неговото лобно място. В шестнадесет часа Симеон Митев прехвърли цялото си имущество на новороденото копеле Михаил Митев, обезнаследи жена си и се самоуби по най-ужасяващият начин. Изпи едно шише „сублимат“. Умря в адски мъки, но без никакво съжаление.

Така започна живота на Михаил Митев — Майора.

2.

Венета, майката на Михаил, не само че не се трогна от смъртта на съпруга си, но и не изчака четиридесетия ден, за да се облече в розово. Че не го понася физически знаеха всички, които я познаваха, че го експлоатира, също. Но че е годна на такова бездушие, и че с такава радост може да посрещне провала на човека, дал име на сина ѝ, много малко хора, включително собствените ѝ родители, не вярваха. И те бяха шокирани от нейното поведение. Тогава тя им се изсмя в лицата и каза:

— Вие сте торта на земята, аз съм курва. Бях омъжена за роб, но ще направя всичко по силите си да направя от сина си господар.

Венета Митева получи робските пари на мъжа си, изкарани с кървава пот в пустинята на Либия и започна да издържа сина си. Малкият Мишо порасна, виждайки много мъже да пъшкат върху майка му и много бързо се отврати от това, което публично наричаха „банален секс“. Той беше на единадесет години ученик в спортното училище на Видин, когато отговори на ласките на своя учител по физкултура, а после се превърна и в негова любовница.

Всичко това беше много отдавна и почти не помнеше тези епизоди от живота си. Сега, когато беше Майора и името му се изписваше с главни букви, той нямаше нито едно основание да си спомня за унизителното си детство, още повече, че от неговата воля зависеха животите и сексуалните биографии на десетки мъже.

Майка му беше курва, дълго време за него това беше подробност от пейзажа, но когато поотрасна, нейното поведение започна да го дразни. Мъжете ставаха все по-груби, все по-зле изглеждащи и най-лошото — внасяха в дома им непоносимо обоняние. Мишо още не беше станал Майора, реши да вземе мерки и един ден каза на майка си.

— Край с мъжете!

Тя му отговори по най-глупавия начин и с това предреши съдбата си.

— Кой си ти бе, копеле, че ще ми държиш сметка? Имай предвид, дрисльо, че ако оня глупак се беше изпразнил на корема ми, а не в мен, ти, за разлика от баща ти, който отдавна е мъртъв, нямаше да се пръкнеш на този свят.

Венета Митева се удави в Дунав. Експертизата установи, че се е разхождала по ледените късове и пропадайки в процеп е попаднала под леда. Михаил Митев погребва майка си до либийския роб и замина за София. Той беше пълен с гняв, но и с перверзия. Беше чувал фразата „нищо човешко не ми е чуждо“, но за себе си я беше перифразирал, „нищо сексуално не ми е чуждо“, а и се беше научил да не цени човешкият живот. Поне това, което беше видял в своето детство, не му подсказваше, че „човека“ е кой знае с каква ценност.

Наследил известни имоти в затъntenата провинция, той бързо ги капитализира, нае под наем една гарсонiera в Младост 1 и започна да се оглежда в този град, който едновременно се явяваше и като столица на държавата и като нещо, недостъпно за децата от глухата провинция.

Той не беше хомосексуалист, но беше употребяван от хомосексуалисти. Той не беше убиец, но беше убивал. Кой беше той? Това беше въпросът, който Майора, все още наричан Мишо Митев трябваше да реши за себе си. Тежки въпроси, но на лесните въпроси кой се радва по дяволите, и на лесни въпроси кой се наема да отговаря.

3.

В София върлуваше „ВИС 1“. Гражданството гледаше с усмивка на така наречените борчески бригади, не се отнасяше сериозно към тази дерматологична зараза върху общественото тяло в София. Съществуваше „Градът на истината“, а демократите се мъчеха да съборят Андрей Луканов и Петър Младенов от власт и никой не се отнасяше сериозно към някаква борческа бригада, която се опитва да рекетира реститутските и раздържавени структури, които Филип Димитров и Георги Марков, през главата на бившите комунисти, успяха да създадат.

Това беше най-тежкото национално късогледство. Историческите аналогии не вършат работа никому, но би трябвало да бъдат вземани предвид. Няма две държави, които да са огледален образ една на друга, но неминуемо процесите в тях протичат по подобен начин, ако ситуацията им е подобна. Това се случи и в България. Когато Майора дойде в София, той имаше избор да потърси т.н. интелигенция — там щеше да се чувства некомфортно — нямаше необходимите титли за тази цел. За това с интуицията си на „невестулка“ още първата вечер той отиде в прословуто кафене „Магура“. Това беше началото на Майора и триумфа му. Не минаха и три години и той превзе престъпния свят на държавата.

Беше десет и тридесет, студена, оцъклена нощ, Майора пиеше чай и се стараеше да проникне в това шибано глаголно време, което англичаните наричаха, „бъдеще време в миналото“. Грета, учителката му, си беше тръгнала придружена от бодигардове, но той продължаваше да се вира в тази безумна граматическа материя. „Стар съм“... мислеше той, макар че още не беше навършил четиридесет години. Амбицията му да учи английски беше по-силна от всичко, а той беше човек на волята и знаеше, че ще се справи. Все още се вираше върху глаголното време, когато му се обади постовата охрана.

— Шефе, „чистачите“ са тук.

— Заведи ги в стражевата приемна! Дай им каквото искат, аз идвам след десетина минути.

Майора знаеше резултата. „Вършачите“ нямаше да посмеят да се явят пред очите му, ако не бяха свършили работата си. А щом бяха тука значеше, че Колята е мъртъв. „Един боклук по-малко!“ мислеше Майора, затвори учебниците, облече сакото си и взе асансьора за партера.

Тия боклуци, „чистачите“ бяха ликвидирали Колята по най-вандалският начин. Бяха спрели трафопоста, атакували жилището му и стреляли пред баща му и единият му син. Имаше поне десетина свидетеля, които щяха да потвърдят, че нападателите са трима. А това значеше, че екзекуцията не може да се припише на Козела. Майора им тегли една майна на ум, остави Попето да се разплати с тях и се разкара. „Веднъж почне ли кръвопролитие то никога не спира, д’еба мама му!“, мислеше той, докато пътуваше с асансьора към Пентхауса на билдинга си. Тогава иззвъня телефона. „Анонимен“ се изписа на дисплея и Майора дълго се колеба дали да включи. Все пак любопитството му надделя.

— Да — каза той с неукрепналия си глас, което го смушваше и дразнеше, а понякога и унижаваше.

— Здравей, Майоре! — каза Козела от другия край на линията. — Как си момче?

— Здравословното ми състояние ли ви интересува, господин генерал? — объркан и смутен попита той.

— А, не, приятелю. Ако някой трябва да се грижи за здравето си, то това съм аз. Ако ти рискуваш нещо, то това е животът си. До кога смяташ да живееш на ръба на бръснача, момче?

След кратък размисъл Майора попита:

— Предлагаш ли нещо, генерале?

— Нямам друга причина да се обадя, господин Митев. Крайно време е да приберем бойните знамена.

Майора излезе от кабинета и тръгна към офиса си.

— Как ще стане това, генерале?

— Коректно... — каза кротко Козела. — С подялба на приоритети. Тогава ще ти простя боливийската измама.

— Не те разбирам?! — каза Майора, но не звучеше убедително.

— О, разбираш ме много добре! — кротко каза Козела. — Слушай ме внимателно, Майоре. Основният играч напусна невредим бойното поле. Евреинът, който единствен знаеше ноу-хауто на далаверата. Той ще намери начин да продаде идеята си на някой друг. Но в сделката задължително ще влиза и твоята глава.

„Така е мама му стара“ — помисли Майора. Той знаеше, че това е истината, а кой знае защо вътрешното чувство му подсказваше, че чува добронамерен тон от устата на легендарния Козел.

— Добре, Козел — прегракнало каза Майора, — да приемем, че си прав и всичко, което казваш, ще се сбъдне. Какви са моите средства за защита?

— Точно това трябва да обсъдим! — каза Козела. — Ти остави няколко семейства на улицата, няколко деца сираци. Не, че аз не съм го правил, но винаги съм си поемал отговорността, а и разноските, момче. С две думи моето предложение е следното: или ти заиграваш по моята свирка, или аз започвам да те пържа в България! Избереш ли второто, бял ден няма да видиш, Майоре. Давам ти една седмица за размисъл. Аз ще те потърся. Не от този телефон, разбира се.

Майора почувства, че разговорът е към края си, а знаеше, че не бива да го прекъсва така.

— Козел, Козел, господин генерал, не затваряй, къде си за бога?

— На майка ти у пътката! — кресна Козела и затвори телефона.

4.

Козела се прибра в дома си като вол на заколение. Фразата „В Рим убиват лошите вестители“ му беше известна от ранно детство, а той трябваше да заяви на две жени, че са вдовици. Синът на едната и нероденото отроче на другата — сираци. Нищо по-тягостно не можеше да си представи, но и никой друг, освен него не можеше да предаде това съобщение. Това беше повече от дълг, това беше необходимост.

От летището той взе такси и отиде в бар „Епимено“. Трябваше да се подготви за тази среща, а за тази цел се налагаше да погълне необходимото количество упойка. Когато изпи първата водка, той набра телефона и се обади на жена си.

— Къде си Йон? — чу плахия ѝ глас.

— На петстотин метра от тебе — беше отговорът му.

— Не се тревожи, скъпи! — каза жена му. — Кризи няма! Още по-малко истерия. Момичетата чакат за Far away good byes.

Козела изключи апарата и се замисли. Жена му беше свършила неговите задължения. Беше му предлагала неведнъж да избие враговете му. Той беше отказвал мълчаливо. Сега тази мъдра жена беше поела друго задължение, беше оправдала жертвите му, а това беше значително по-сакрално усилие. Long good byes.

Хелън Бърнс имаше къде да отиде. В родната ѝ Шотландия все щеше да се намери кой да ѝ подаде ръка, а и Велика Британия не допускаше сирачетата ѝ да кръстосват по улиците. Но жената на Блинд... Козела пиеше втората си водка и отново набра Майора. Когато чу педерастичния му глас старият артист продължи от там, където беше прекъснал. А изречението, с което привърши техният разговор беше негово и гласеше: „На майка ти у пътката!“

— Мишка, моето момче, забравих да завърша фразата. Ще те завра там, където ти обещах, ако с жената и сина на Блинд се случи нещо! С напалм ще те изгоря, Майоре!

— Козел, — гневно, затова и мъжествено прозвуча Майора, — чувал ли си да посягам на жени и деца?

— Не е важно аз какво съм чувал, Майоре! — отговори Козела.
— Важно е ти да чуеш какво ти казвам. Как е времето в София?

— Не се ебавай с мене, Козел! Схващаш за какво ти говоря?

— Нямам намерение да го правя, Мишка! — каза Козела. — Не го прави и ти! Аз съм единственият, който може да те отърве от евреите!

Козела прекъсна линията, плати, нае пиколото на заведението да мъкне багажа му и бавно тръгна по стръмната улица към дома си. „Моят дом е моята крепост — бяха казали англичаните. — Моят дом е преддверието на Ада!“ — мислеше Козела, колкото повече приближаваше целта си.

На двадесет и втори декември по настояване на Попето, Майора свика Съвета на акционерите на Юнона холдинг. Наближаваше краят на годината, финансовият отчет беше готов и предаден на Сметната палата. Но МВР след поредната си показна акция „Белезници“ — втора, трета, четвърта, кой знае коя по ред се готвеше да създаде финансово разузнаване, а това безпокоеше високите етажи на ъндърграунда. Попето беше раздал предварително финансовите отчети на акционерите. Всъщност това бяха най-големите бандити на държавата. Тазвечершната им среща имаше съвсем друга цел. В чантата си Попето имаше истинският фискален резултат на Юнона холдинг, който щеше да им раздаде, а в съседната стая имаше десетина души, въоръжени до зъби. Там бяха пачките в евро, които щяха да напуснат сградата тази вечер. Това не беше тайна среща. Тайна между двама души не е тайна. Това беше среща на кръвния заговор и всеки, който го нарушеше, щеше да бъде изцеден като свиня на Коледа.

Деветте души, които присъстваха в залата, бяха убедени и отлично знаеха това. Доброволно бяха приели тази конвенция и знаеха, че всичко, което излезе от тези четири стени е смъртна заплаха. Попето седеше до Майора, но го чакаше да произнесе речта си и ако няма такава да му даде думата. Тогава Майора се обърна към него и каза:

— Ти си после. Сега искам да ви кажа нещо, господо! Трябва да намерим едно шибано еврейче Влад Аберман, в каквата и миша дупка да се е сврял. И по-важното е да го намерим преди Козела, което само по себе си значи, че трябва да намерим и Козела. Блинд гушна

чимшира, жена му и детето му са въвн от България. От самия Козел го знам. Дръжте я под око, искам запис на всеки неин разговор. Няма значение от коя точка на земното кълбо. Залогът е петстотин милиона долара. Тия ебалници от МВР ни плашат с данъчна полиция. Попето затова е един от нас, за да нямам такива грижи. А грижи дал Господ, пичове! Така ще изнервим шибаното население, че накрая ще ни пребие с камъни. За това, преди да си вземете кинтите искам да разберете простата истина, имаме много сериозен враг. Може да е на петдесет и кусур години, но който го подцени, носа му ще щръкне между розите. А уменията на това еврейче, комбинирани с „Ескадрона на смъртта“ управляван от Козела, са сто пъти по-опасни от шибаната ви държава и оперетните й МВР-шефове. Това е, господа! Търсете Козела и Влад Аберман, навсякъде по света! — после се обърна към Попето. — А сега, Попе раздай кинтите, а който не е доволен да отваря магазини за кинкалория и текстил.

Майора стана и излезе от офиса си, но петнадесетина минути след напускането му, никой от т.н. акционери на Юнона холдинг не посмя да вземе думата. Накрая Попето каза:

— Господа, моля ви един по един минете в съседната зала, да си получите дивидентите!

Майора търсеше Козела и Влад Аберман. За негов малшанс обаче не знаеше, че те вече се бяха намерили.

5.

Когато е влюбен, един евреин е много глупав, когато е глупав, еврейният е най-големият глупак на света. За известно време Влад Аберман беше и двете. Сега, побягнал панически, той имаше малко места за укритие и недостатъчно средства. Жена му Бенина беше някъде из Варна, братовчедите му мъртви, а трансфера с картофеното пюре — провален. „Какво ми остава? — си мислеше Влад Аберман. — Хотел «Вилхелмина» в Хага.“

Ноу-хауто продължаваше да е негово притежание, но според принципите на пазарната търговия една стока, а още повече интелектуална, за да види бял свят се нуждаеше от три основни принципа — спонсориране, реализация и дистрибуция. Той не разполагаше с нито един от тези три аргумента. И вместо да бъде един от най-богатите хора в света, той беше един уплашен, дребен дивеч в гората наречена „ъндърграунд“. Всяко връщане в Латинска Америка беше смъртна присъда, всяко връщане в България — доживотен затвор. И все пак трябваше да има някакъв изход от тази на пръв поглед безнадеждна ситуация. Влад Аберман замина за Остенде, Белгия и набра номера на Бенина. На седмия позив се включи гласова поща и той ѝ предаде съобщение, което можеше да бъде или фатално, или решаващо: „Чакай ме на телефона на християнската Коледа! Все още аз управлявам влака. В.А.!“ След това замина за Малмьо.

На много бандитски групи им течаха лигите от мерак да се докопат до него. Неговите 65 кила лично тегло не интересуваха никого, нито бяха нечия заплаха. Но той беше открил един метод, беше го официализирал, а това значеше, че или трябва да го реализира, и да овладее структурите, или като агнец божий да наведе глава на заклание. Предал беше съкровенията си тайна, не на хората, с които би искал да я сподели.

Малмьо, като всеки пристанищен град на богатия Север, беше пълен с човешки боклук от цял свят. След седемнадесет часа вечерта беше почти изключено да срещнеш някой швед, освен в прелитаща

покрай тебе кола, но заведенията бяха пълни с хора от всички раси по света. Влад Аберман знаеше, че най-добрия начин да се смеси с тълпата и да потъне в нея е да имитира расовата си непригодност към държавата, в която гастролира. Затова влезе в първото пристанищно заведение, обяви на бармана, че е аржентински креол, представи се като Аберато и след като му остави сто долара бакшиш и имитира пиянство, започна да му задава на пръв поглед неутрални въпроси. Какви хора живеят в Швеция, късо ли е лятото, студена ли е зимата, какъв е курсът на долара, еврото има ли шанс. Малко по малко барманът започна да общува с пияния си, но щедър аржентински гост. Предложи му проститутки. Аберато отложи офертата, беше му рано, все още му се пиеше и му се говореше, както сам той заяви. Предложи питие на бармана. Беше двадесет часа. Барманът прие. Тогава Влад Аберман му каза:

— Гунър, аз не съм правен в гъз и не съм паднал с последния дъжд. Предлагам ти уиски, а не чай. Обидиш ли ме с курвенска консумация, няма да ме видиш повече.

Усмихнат до уши, барманът разкъса капачката на бутилка „Олдс Смъгълър“ и напълни две чаши.

— Сеньор Аберато, аз работя десет години тук и имам нюх за клиентите. Приемете това питие от мене!

Влад Аберман не каза ни да, ни не, но продължи да имитира пиене.

— Що за хора идват в това заведение, Гунър? — попита той.

— О, приятелю, боклукът на света! Виждаш ли на онази маса? — посочи му четири души мъже и три жени в едно от сепаретата. — Това са хървати — усташи. Виж в другия край — там са девет души.

— От къде знаеш? — попита Влад.

— Аз съм длъжен да знам всичко — отговори Гунър. — Сърби. Тия народи се мразят в червата си, а имат една граница и говорят един език. Излязат ли от заведението, полицията брои труповете на пристана.

— Сериозно? — имитирайки изненада, попита Влад Аберман. — Какво делат тия мъже? Жени ли?

— Не, приятелю, — отговори Гунър — друса ги вековна омраза. Има едно-единствено племе, пак там някъде из Балканите, което балансира между тях.

— Curious! — възкликна Аберман. — Това ми намирисва на границата на Еквадор, Боливия, Колумбия и Венецуела.

— Точно така — каза започналия да се напива Гунър.

Като всеки човек, който е прекарал двадесет часа на крак и обслужил хиляда души, той беше грохнал от умора и не го съзнаваше, но Влад Аберман, разчиташе именно на това.

— Не съм бил нито в Латинска Америка, нито на Балканите! — продължи фъфлейки Гунър, който не знаеше, че това е последната му нощ в живота. — Това обаче, което мога да ти кажа, сеньор Алберадо, е, че никой, не мрази никого повече от съседа си. Десет години наблюдавам това.

Влад Аберман се пресегна, взе бутилката, разбира се остави петдесет долара под салфетката на бармана, доля две чаши и попита:

— Да речем, че в Латинска Америка, както ти се изразяваш, приятелю, някой успява да се справи... То това не е вярно. Всяка една от тия държави, които спомена има нелегални партизански армии, но тука в Европа кой пречи на тези две групи мъже да се избият на място? Нали се мразят?

Гунър се задави с глътка уиски, изплю я в умивалника и каза основното и най-важно нещо:

— Междинното звено, сеньор. На масата пред дансинга има една жена с червена рокля. Виждаш ли я?

— Да, — каза Алберадо — пред очите ми е.

— Виждаш ли мъжете около нея?

— Естествено, приятелю, не съм сляп.

Тогава Гунър каза решаващата фраза:

— Това е българската мафия, приятелю! Те са тези, които задържат откровената война.

Влад Аберман нямаше нужда от повече. Той се заплати на бара и излизайки от заведението се задържа на масата на българите.

— Господа, — на английски каза той — аз съм български евреин. Моят народ е много задължен на вашия. Срам ме е, че не говоря езика ви, но отраснах другаде и не можах да го науча. Ще приемете ли по едно питие от мен?

Влад Аберман тежеше колкото бицепса на всеки един от тримата на масата. С пооредялата си косица и златните очилца, той беше комична гледка в очите на хората, при които седна. Но те го поканиха.

— Аз се казвам Влад Аберман — каза той. — На бармана се пробутах за Аберадо. Имам нужда от вашето съдействие, пичове! — всичко беше казано на английски, пичове на български.

На масата избухна див смях.

— Какво искаш бе, малкия? Нещо за ебане?

— Аз не — отговори кротко Влад, — но вие ако имате нужда от нещо, аз съм на ваше разположение.

Късно през нощта той съобщи какво всъщност иска и от техен гост се превърна в техен господар. Оставаше тяхна грижа да го свържат с Козела. Успееха ли да го направят, те щяха да бъдат богати хора, ако не — просяци. Въпрос на избор.

На другия ден Влад щеше да се върна от Малмьо в Остенде. Той вече разполагаше със своя структура.

6.

— Ти, педераст ли си? — попита агресивен млад простак, стриган до голо. На ръцете му имаше татуировки, включително фалангите бяха изрисувани, така, че Влад нямаше смисъл да гадае. Тялото на това младо животно беше картинна галерия изрисувано от примитивисти.

Влад се усмихна фалшиво, съзнаваше, че не е постигнал необходимата маска, но въпреки това каза:

— И да съм, какво значение има за тебе?

— Не обичам педераста — продължи да настоява младият простак.

Влад Аберман имаше нужда от контакта с тези българи, най-малко с техният бръснат говорител.

— Вижте момчета — каза той, — има два типа педерастия. Ако ме питате дали съм хомосексуалист, отговорът е не — не съм. Женен съм. Жена ми живее във Варна, но има един друг вътрешен педерастлък, който е много по-отвратителен. Предлагам ви да не го внасяме на масата. Какво ще пиете, господа? Имам сериозни идеи, а и предложения. Ако искате да ги изслушате, аз съм на ваше разположение. Ако не, веднага ще ви освободя от присъствието си.

— Кой си ти? — попита този, който в същност предизвика интереса на Аберман. — И какъв е поводът да черпиш?

— Така започват сериозните разговори, господа! — каза Аберман. — Да се запознаем. Аз съм евреин. Мразите ли евреите, господине? — Аберман се обърна към татуирания простак.

Не последва отговор, въпросът беше сложен за умствения капацитет на попитания.

— Нямам нищо против евреите, — отговори този, който всъщност беше причината да се състои разговора. — Казвам се Кирил. Това са Сашо и Петър. Ние сме престъпници, господин евреин!

— О-о-о, знам! — усмихнат каза Влад Аберман. — Аз не съм Мария Магдалена и не ви предлагам да постъпите в манастир.

— Тогава да видим темата? — остро додаде Кирил.

— След питиетата, Сирил! — каза Аберман. — Ако влезем напред във взаимоотношенията си можем да минем на по-конкретни факти.

— Педераст ли си, — попита простакът — да или не?

— Сирил, — каза Аберман — разкарай тоя боклук от масата, ако искаш да водим делови разговори! Нека отиде на бара да ползва моят кредит там! И още нещо, приятелю. Има афиш в присъствието ви. Истинските бизнесмени изглеждат другояче, разбираш ли?

— Чакай на бара — каза Кирил.

Гласът му беше тих, хрипкав, но достатъчно категоричен, за да останат трима души на масата. Тогава Влад Аберман се обърна към третото лице — къдрав, мургав мъж с мустаци, ала Рудолф Валентино и вадейки най-любезната интонация, която можеше да изстиска от гласа си, попита:

— Интересува ли те моята сексуална ориентация, приятелю?

— Не си мой тип! — просто отговори мъжът.

— Но ти ми харесваш! — каза Аберман-Аберадо. — Сирил, сигурен ли си, че тайна между трима души е тайна?

— Не — отговори този, който се беше представил под това име.

— Тогава нека да останем на четири очи!

С едно кимване на главата Кирил отстрани следващия си партньор.

— Слушай, Аберадо, — каза той — в джоба ми има четиридесет и четвърти калибър, а ония двамата, които виждаш на бара са в състояние да държат заведението в кръгова отбрана минимум една седмица. Много внимавай какво ще ми отговориш сега!

— Целият съм в слух — каза Аберман.

— Защо си на тази маса?

— По принуда — отговори Влад.

— Кой те прати? — продължи да пита Кирил.

— Имам идеи и възможности! — гърлено каза Аберман. — Ориентирах се в обстановката на заведението. Хървати мразят сърби, сърби мразят шиптъри, бошнаци мразят хървати и всички мразят всички. На една маса видях трима българи. Аз, евреинът, знам, че вие нямате пряко участие в тази вулканична супа, затова дойдох при тебе.

— Защо при мен? — остро попита Кирил.

— Защото ми приличаш на Пол Нюман на млади години и защото не обичам да общувам с кретени.

— Слушай, Аберато! — каза Кирил. — Ти ми приличаш на клоун, боклук, сух клон. Уди Алън е красавец в сравнение с тебе. Сега ще задам един въпрос и внимавай какво ще ми отговориш, момче. Ако си дошъл да се подпичкваш с мен, утре ще те намерят в Хелсингбор. И така. Защо си тук?

— Имам нужда от помощ.

— По-конкретно? — попита мрачно Кирил.

— Сега ще ти кажа нещо смъртоносно и опасно за двама ни, приятелю! — каза Влад Аберман. — Трябва да намеря един човек, бивше ченге, бивш генерал от всички възможни служби, бивш бандит и най-страшният човек в България. Помогнеш ли ми, ние ще бъдем най-богатите хора в Европа с тебе, ако не — мъртви плъхове.

— Кой е човекът? — попита Кирил.

— Генерал Иван Милетиев. — Козела — кротко произнесе Влад Аберман.

Кирил, а той въобще не се казваше така, се задави, повърна на масата, очите му плувнаха в сълзи, скочи и хукна към тоалетната. Върна се след петнадесетина минути блед като платно. Седна срещу Влад Аберман, каза:

— Прости ми, винаги съм имал слаб стомах. Казвам се Любомир Лазов и не знам дали знаеш какво искаш от мене?

— О, Любо — усмихнат каза Аберато — моето име е Володя Аберман и много добре знам какъв риск поемаме, приятелю. Намери Козела и ти ще бъдеш един от богатите хора в Европа. И още нещо — когато се срещаме, а ще ни се налага да се срещаме често, дръж горилите си на бара!

— Каква ми е далаверата? — попита Любомир Лазов.

— Да почнем с един милион долара, момче! — каза Влад Аберман и стана от масата. — На бара ще оставя координатите. Не ме търси в Швеция. Нито живея тук, нито ще остана десет минути след като се разделим. Ако намериш начин да се свържеш с Козела — потърси ме. Ако не — забрави за тази среща.

Влад Аберман отиде на бара, плати сметката в кеш, излезе от заведението, взе първото такси и се отправи към порт Малмьо. Двадесет минути по-късно пътуваше за Копенхаген.

Любомир Лазов остана сам на масата: „Дядо Коледа ли беше дошъл, елена Рудолф ли, Снежанка или джуджетата? Кой по дяволите беше тоя смешник, който търсеше достъп до Козела?“ Любо набра телефона на баща си, не беше го чувал от осемнадесет месеца. Знаеше, че старото ченге го презира и няма да го пожали в критична ситуация.

— Кажи боклук!?! — чу той гласа на баща си. — Надявах се да си мъртъв, срам на семката ми!

— Остави тия глупости за партийните събрания — каза синът — можеш ли да ме поставиш във връзка с Козела? Направиш ли го, обещавам ти никога повече да не чуеш за мене и да забравиш, че си имал син!

— Не мога да забравя, че съм имал син — кретен! — изкрещя Аса. — Майка ти всяка нощ плаче за тебе. Обади ѝ се изрод, иначе ако ми паднеш, лично ще те застрелям!

— Свържи ме с Козела, Ас! — кротко каза синът. — Тогава ще се обадя и завинаги ще престана да бъда твое унижение.

7.

Преди да се свърже с мутрите Любчо, както го наричаха близките му или Любомир Лазов както всъщност се казваше, беше завършил английската гимназия в Русе и по настояване на баща си и все още под контрол, изкара един семестър във варненското военноморско училище.

Той беше умно момче, поне така си въобразяваше и бързо разбра, че офицерското поприще не е за него. Когато приключи първата година под претекст, че ще гостува на приятели, той замина за София и кандидатства в юридическия факултет на СУ. Старото ченге Лазар Лазов — Аса прие тази новина като лична обида, но по настояване на жена си я преглътна. Все пак синът им имаше свой живот и трябваше да го изживее, както той намери за добре, а не под диктовката на баща му. Заминаването на Любо в София, това съвпадна с основаването на „Ескадрона на смъртта“.

Той нямаше представа, че баща му живее на петстотин метра от квартирата му под прикритие, а Аса имаше възможност, без да контролира пряко сина си, поне да има повърхностен поглед върху развитието му. После събитията се развиха стремглаво, Козела оглави „ескадрона“, започна истинската война с подземния свят. И тогава за свой ужас Аса установи, че малкият Любчо, синът му, детето, което се нуждае от протекция е потънал дълбоко в недрата на ъндърграунда.

Първото нещо, което направи Аса беше да сподели с жена си. Като всяка влюбена майка в сина си, жена му изкрещя: „Луд! Ченге! Утре ще започнеш мен да подозираш!“ и в продължение на един месец в дома му беше по-студено от Северния полюс. Аса се отказа да споделя каквото и да е било с жена си, но пусна опашка след малкия.

Любчо беше на двадесет и две години, когато извърши първото си убийство. Аса замече следите, но повика сина си на разговор. Показа му пълната документация, снимки от жертвата, веществени доказателства, които уличаваха категорично убиеца и му каза кротко и в лицето:

— Как трябва да постъпя според тебе? Да те застрелям и да направя майка ти най-нещастния човек на света, да те предам на правосъдието и оттам след десет години да се върнеш най-печеният убиец на държавата или аз да се застрелям, за да се спася от този срам? Кажи, сине? Както кажеш, така ще постъпя?

— Застреляй ме! — каза Любомир Лазов и завинаги прекъсна свещената връзка с баща си.

Сега, години по-късно го търсеше отново. Загледан в мътните води на залива на Малмьо, младият Лазов се питаше дали баща му ще му осигури тази връзка или не. „Баща ми е, ще го направи, — казваше половината от съзнанието му, ченге е, ще ми откаже... — другата половина“. Тогавя в главата му се зароди една идея, подсказана от Аса, която по някакъв вътрешен начин му беше чужда. Любо набра телефона отново, изчака десетина секунди и после каза:

— Мамо, аз съм!

Минути по-късно, когато ужасената му майка успя да възстанови и дишането и говора си, Любчо продължи:

— Имам нужда от помощ! Помощ от тебе, мамо! Баща ми не трябва да знае нищо за нашия разговор.

Жената на Лазар Лазов — Аса обърна земята, обади се на всички възможни източници, с изключение на Рогатия, както сама тя мислеше, но намери телефонния номер на Козела и го продиктува на сина си. После отиде в църквата „Св. Параскева“, купи свещи за мъртви и живи, сложи в свещниците за живите, но когато се наведе над пясъчния сандък, да почете мъртъвците си, внезапно я връхлетя шемет, загуби съзнание, падна до пясъчното сандъче и умря като праведник. Последната ѝ мисъл беше: „И все пак, аз помогнах на сина си“.

Ченге по характер Лазар Лазов — Аса погребя жена си, изпрати гостите си и остана сам в празната си къща. Някога беше създал дом, сега това беше пустиня. Имаше жена — мъртва, жив син — повече от мъртвец, но какво беше убило жена му? И тогава погледа му попадна на телефона ѝ. Елена Лазова беше оставила джиесем-а си до леглото в спалнята. Защо там? Сякаш хиляда волта ток удари старото ченге. Той скочи, грабна апарата и напусна дома си. Един час по-късно вече

знаеше всичките разговори на жена си и най-важното, че синът му беше открил Козела.

— Аберато, — каза Любомир Лазов — намерих Козела! Сигурен ли си, че ако застанем очи в очи с него, знаеш какво да му предложиш?

— Петстотин милиона долара, приятелю! — отговори евреина.

— Как?!

— Ето този въпрос не биваше да ми задаваш — каза Аберман. — Направим ли партия ти, той и аз ще научиш подробностите. До тогава само можеш да гадаеш.

— И понеже аз не съм гадател, Аберато, но обичам парите казвай какво предлагаш?

— Ти да ме заведеш при Козела, — кротко каза Аберман — останалото е моя работа.

— Моят процент? — попита Любо Лазов.

— Това са сметки, които ще уточняваш само и единствено с Козела, българино! — каза Влад Аберман. — Ако си готов да играеш в този отбор, замини за Амалфи, има го на картата, отсреща е остров Капри. Стигнеш ли там — обади ми се! Аз съм евреин, мразя студа, тогава ще ти кажа къде съм аз и заедно ще отидем при Козела, ако благоволи да ни приеме. Ако не — забрави тоя телефон и не се мотай из Европа с татуирани мутри.

8.

„Утре е най-добрия ден в годината“ си мислеше Майора, докато се готвеше да излезе от хвойновата си вана. Беше двадесет и девети декември, четири и тридесет сутринта. Той не беше лягал, а и нямаше намерение да го прави. Две магистрала кокаин щяха да го държат жизнен днес и утре, а вдругиден щеше да напусне държавата за дълга и спокойна почивка. Така че можеше да си позволи това претоварване.

Държавата беше в траур, шибаните политици бяха изпратили военни гурбетчии в Ирак и тази вечер щяха да посрещат ковчезите им. Нищо по-удобно за човек като него. „Риба се лови в мътна вода“ — си мислеше Майора, докато нахлузваше хавлията и преценяваше как да постъпи. После събуди Попето. Беше четири и петдесет сутринта на двадесет и девети декември 2003 година, но гласът на главния му счетоводител звучеше изненадващо бодро.

— Слушам, шефе!

— Колко от екипа можеш да събереш до седем сутринта? — попита Майора.

— Колкото кажеш — беше отговорът.

— Тогава събери всички — каза Михаил Митев и включи еспресо — машината, изпи една чаша силно кафе, „удари“ една магистрала и включи телевизора.

Минавайки по каналите той не откри нито една новина различна от тази, която му трябваше. На следващия ден държавата щеше да бъде в траур, а за него — звезден миг. В седем и половина, Майора изпрати Попето пред акционерите си. Четиринадесет души трябваше да измрат в следващите двадесет и четири часа и смъртта им да остане незабелязана под знака на националния траур. Попето разпрати бригадите и се качи при него в Пентхауса.

— Готово, шефе. Момчетата потеглиха.

— Плати ли им? — попита Майора.

— Не, за бога — каза главният счетоводител — нали плащаме само за свършена работа.

— Добре, Попе! — нашмъркан до козирката каза Майора. — Посредниците на нашите посредници са наши пратеници! Нали така!

— Така изглежда — кимна, не разбрал главният счетоводител.

— Искам да кажа това не са наши приятели? — с блеснали очи попита Майора.

— Не разбира се! Те са наши наемници, даже не са и служители на фирмата.

— Тогава каква е ползата от тях? — попита Майора.

Попето разбра намека.

— Ще ми оставиш ли телефон за връзка, шефе — плахо попита той.

Попето добре познаваше Майора и знаеше колко вероломен, опасен и подъл е, когато е в нормално състояние, а надрусан той беше толкова непредвидим, че само от стъклените очи на това младо момче го втрисаше.

— Не, — каза Майора — ако ми потрябваш, ще те намеря. И още нещо, Попе, какво знаеш за полковник Лазар Лазов?

— След Козела той е оглавил „Ескадрона на смъртта“. Общи приказки — отговори счетоводителят — предимно легенди!

— Виж сега, приятел! — каза Майора със стъкления си поглед. Той говореше много повече с очите си, отколкото с гласа си. — Аз съм жив, защото не вярвам на общи приказки. Легендите са за курвите от Львов мост, Попе! Ние имаме нужда от агенти. Сега ще ти кажа нещо, което ако излезе от тази стая, ще ти струва главата, въпреки, че си мой приятел и те ценя. Аз имам човек в ескадрона. Никога няма да разбереш как се казва. Искаш ли да разбереш, Попе?

— За бога не, шефе! — панически каза счетоводителят.

— Знам, че си умен мъж, — продължи Майора. — Аса има син. Синът му търси контакт с Козела. Ние провалихме Самоковеца, Доктора и Амигос, но ако им паднем ще ни шибат през панталоните. Аса е зле със сина си, добре с Козела, Аса е зле с жена си, тя като всяка майка е луда за сина си. Там е гордиевият възел, приятелю. Еврейчето, което изпуснахме търси Козела. Намери ли го преди нас, ебана ни е мамата! И твоята, и моята, и на всички тия капути долу, дете шмъркат в офиса ми.

Главният счетоводител, мъж на възраст, доказал своите професионални качества, забави много дълго, отегчително, дори

опасно дълго, въпроса, който трябваше да зададе и който беше основен.

— Какво трябва да направя, шефе?

— Да проследиш движението на парите — отговори Майора. — А сега ми се махай от главата.

Юнона холдинг започна касапницата на следващия ден. Майора беше излетял за Тампа, Флорида през Лондон. Попето се беше скрил в едно троянско село, но хората им действаха върху сто и единадесет хиляди кв. км. В нощта на двадесет и девети срещу тридесети загинаха осемнадесет души. На полицията ѝ беше най-удобно да обяви тези престъпления като битови.

9.

Когато погребва братята си и установи, че е сламена вдовица, Бенина изпадна в дива ярост до степен да се наложи да я държат три денонощия в усмирителна риза. Диаспората погребва братята ѝ и не я изостави. Около нея винаги имаше няколко възрастни жени, с блага дума и с всичко, което е по силите им да ѝ помогнат. На четвъртото денонощие Бенина спа дванадесет часа и се събуди свежа като майска роза. Повика обслужващата медицинска сестра и я помоли да я свърже с доктор Николов, лекуващия лекар, колега и приятел на покойния Максим.

— Веско, — каза тя — кризата ми отмина. Искам да се изкъпя.

— Добре, Бени, — д-р Николов разпореди да я освободят от каишите, и я придружи до банята. — Ще бъда в преддверието, моето момиче — каза той — моля те, ако почувстваш криза — извикай ме!

Бенина стоя тридесет минути под врялата вода и излезе възкръснала.

— Как си? — попита д-р Николов.

— Добре Веско — каза Бени. — Май е време да се прибирам в къщи.

— У вас няма никой, скъпа — каза загрижено докторът. — А и все още си на много силни лекарства.

— Спри да ме тровиш, Веселине, моля ти се! — каза Бени. — Аз съм еврейка, а ние сме жилаво племе. Край с лекарствата! Разпореди да ме върнат в къщи и заповядай на панихидата на покойния ти колега.

Със свито сърце д-р Веселин Николов изписа Бенина Аберман, но не сбърка. Тя беше психически по-здрава от когато и да било друг път. Бенина се прибра в къщи, преоблече се и излезе. Отиде на фризьор, направи маникюр, педикюр, депилация и се прибра отново. Тогава се замисли за финансовото си състояние. Прегледа банковите сметки на себе си и на братята си, общия им актив и установи, че има пари за три живота напред и петдесетина килограма само в злато,

които покойните ѝ родители ѝ бяха завещали, чрез братовото ѝ опекунство.

„Ебана ти е мамата, Володя Аберман“ разсеяно мислеше Бенина, загледана в някакъв телевизионен сапунен сериал. „С толкова пари ще те открия и в Хадес, гадно юдейско копеле!“

Вечерта Бени се обади на д-р Николов и покани него и жена му на вечеря. Беше организирала предварително всичко меню, маса със свещи. Това беше начинът да се отблагодари на приятеля на брат си, психиатъра Николов и да го увери, че повече не се нуждае от медицинските му грижи. Вечерта мина прекрасно, както се изрази Вера Николова, лекар в същата клиника. Целунаха се с Бенина за довиждане и те се прибраха. Тя — не.

Тази нощ Бенина тръгна по пътя на отмъщението. В един часа влезе в Ред Пийпшоу. Това беше бандитският нощен клуб на Варна и основния проститутски разпределител на града, но и мястото, откъдето щеше да тръгне нейния поход. Бени се подпря на бара, поръча си коктейл Маргарита, изчака да хване погледа на барманката и попита:

— Ангел Бузата в заведението ли е?

Момичето се огледа и отговори дружелюбно:

— Обикновено идва по-късно. Не го виждам още госпожо!

Бени остави пред нея свита на две банкнота от петдесет лева и каза тихо:

— Ще ми го покажете ли като се появи?

Барманката кимна, прибра парите и отиде да обслужва клиентите си. Два часа по-късно до Бени застана около четиридесет годишен мъж, сух, слаб с остър поглед човек, който много повече приличаше на морски капитан, отколкото на мутра, въпреки че минаваше за най-страшния човек на североизточна България.

— Търсили сте ме, госпожице? — с пресипнал глас, но любезно каза той.

— Вие ли сте Бузата?

— Да, с какво мога да ви бъда полезен? Нямаме вид на жена, която търси работа.

— О-о-о, напротив г-н Христов! — усмихната каза Бенина. — Аз съм работодателят. Къде можем да поговорим спокойно?

— Елате — каза Бузата.

Поведе я през заведението и я покани в административния офис на бара.

— Да ви предложи нещо? — попита той.

— По-късно г-н Христов, ако стигнем до споразумение, ще имам основание да черпим и вие, и аз. Но първо да минем на деловата част.

— Слушам ви! — лицето на този мъж излъчваше много повече заплахата от едно стадо мутри взети заедно.

Какво има в тия очи си мислеше Бенина, когато каза на глас:

— Искам да си разделим един милиард долара...

Лицето на Бузата не трепна.

— Искате да отвличаме Бил Гейтс? — попита той.

— А не, г-н Христов. Ненавиждам каубойските изпълнения. Готов ли сте да ме изслушате?

— Няма друга причина да съм тук, госпожице — каза Бузата, после добави. — Засега... Но моля ви внимавайте какво се готвите да ми кажете?!

Бенина знаеше с кого има работа, знаеше, че това е единственият човек, който може да я свърже с Майора и, че те тримата заедно бяха единствените, които могат да отнемат ноу-хаута на ония плъх. — Володя Аберман, в която и точка на земното кълбо да се намира. Бузата не каза ни да, ни не, но обеща да се обади в рамките на три денонощия. Бени знаеше какво означава този отговор. Ако в рамките на сто часа не ѝ се обадиха тя щеше да получи така нареченият мълчалив отказ от Юнона холдинг. Но се обадиха...

10.

След срещата си с Бени, Бузата се обади в Юнона холдинг. Беше по обед на следващия ден.

— Няма го шефа! — каза секретарката. — Не е в България, но ти си в списъка му. Мога да те свържа чрез Попето.

— Свържи ме — каза Бузата и зачака.

— Кажи, морски вълко — чу той гласът на главния счетоводител. — Къде те стиска, чепика?

— Абе, — колебливо започна Бузата — получих едно предложение. Ебеш ли му майката, сериозно ли е, не е ли, но не е лошо да проверим. Става дума за големи кинти, Попе!

— За малки кинти не съм те чувал да се обаждаш, Буза! — изхили се главният счетоводител. — Каква е далаверата?

— Не е за по телефона, брато! — каза Бузата. — Къде е главният?

— Отсъства... много далече!

— Толкова, че да не мога да стигна до него? — попита варненският бандит.

— Трябват ти три дни път.

— Лошо! — каза Бузата. — Абе тук ми се завъртя една еврейка, атрактивна пичка, умна, баровка, не е някой цървул по кинта парчето. Та тя говори за голяма игра с големи хора, с големи пари.

Попето изтръпна.

— Аберман ли е фамилията й? — попита той.

— Да бе, да те еба у пророка — възкликна Бузата. — Как се сети бе, дърт пръч?

След няколко секунди мълчание, Попето каза:

— Качвай се в колата, Буза. Газ до ламарината. След три часа те чакам в офиса.

— Аз съм във Варна, луд човек! — каза Бузата.

— Тогава след три часа и половина — каза Попето — и нито секунда по-късно.

От една седмица Иван Попов, или Попето, както го наричаха в Юнона холдинг, се опитваше да проникне в мейнфрейма на няколко от българските банки, известни с офшорната си дейност. Ровеше се като луд по цели нощи и се опитваше да проследи крупно придвижване на парични маси, от едно място на друго, чрез посредници. Преките трансфери не го интересуваха, но посредническите бяха храста, от който можеше да излезе заека.

Обаждането на Бузата го поля с врял душ. „Има и господ на бандитите“ — си мислеше Попето, докато чакаше варненеца и продължаваше да се рови в банковите файлове. Кой знае какво не беше открил до този момент, макар, че не една и две крупни суми се бяха изплъзнали изпод уж зоркия поглед на финансовия министър и прословутата му данъчна полиция. Ако Попето беше полицай, а не главен счетоводител на мафията, още до вечерта можеше да вкара стотина души в затвора за средни, а други за дълги срокове. Това не му влизаше в работата, още по-малко в интересите. „Къде са шибаните еврейски пари“ — си мислеше той със зачервени от умора очи, когато охраната му съобщи, че Бузата е взел асансьора за офиса му.

Попето стана, посрещна го в приемната, извика сервитьора, който беше и охранител едновременно и каза:

— Какво ще пиеш? На мене чаша цианкалий ми е достатъчна.

Бузата не пиеше алкохол. Той имаше предостатъчно други пороци и знаеше старата максима: „Сумарното на пороците, никога не е константно. Ако си педераст и наркоман, не можеш да си онанист и пияница“.

— Минерална вода, Попе! За какво е тази паника д’еба мама му?

— Слушай моето момче! — каза Попето. — Тая твоята варненска шунда ми трябва повече от зеницата на окото ми. Нямах представа какво бинго е, че е потърсила именно теб.

— Тя търси Майора, Попе! — недоразбрал каза Бузата.

— Се в гъз — каза главният счетоводител. — И ще го намери. Можеш ли да я изкоркаш да излети с теб до Америка?

— Трябва ми претекст — все по-объркан каза Бузата.

— Майора е претекстът — отговори Попето. — Тя търси Майора, но не знае къде е? Ти знаеш и я водиш при него. Ясен ли съм?

— Горедолу. — Бузата не беше глупав и бързо схващаше. — Ти ли ще уредиш подробностите?

— Считай ги за уредени... — каза Попето. — Днес сме трети, петък. В сряда летите за Ню Йорк. Хората на Майора ще ви прихванат.

— Ще опитам да го уредя — каза Бузата.

— Това не е отговор, приятелю — отговори Попето. — Отговорът е един-единствен. В сряда летим, Попе! А сега бегом обратно, брат! Нямаме време за ебаване!

Имаше нещо прекрасно да си господин Никой. Никой да не те преследва, никой да не ти е поръчал убийство, да не търсиш в погледа на всеки срещнат заплаха, да си анонимен навсякъде.

Майора се наслаждаваше на това временно охолство в Тампа Бей, знаеше, че е временно, но му доставяше истинско удоволствие. Той скиташе по чехли и бермуди, облечен в широка мексиканска риза из улиците на горещата Флорида. Не беше стигнал до плажа още, но и едва ли щеше да го направи. Трябваше да си събере ума и силите, за да проведе последната битка с конкуренцията. Беше преобал, както се казваше на техен език, голяма част от основните играчи, но имаше нови кандидати на славата, които се опитваха да бъркат в супата му. Майора нямаше да позволи това и го знаеше, знаеше и още нещо, че последната битка с конкуренцията ще бъде битка за самата държава. Който излезеше победител от нея, той щеше да притежава фирмата, наречена България.

Майора влезе в един гръцки ресторант на Пейшън стрийт, седна и се направи, че гледа менюто. Поръча рецина и калмари и зачака посетителите си. Не му беше много ясно, кой точно ще дойде. Едно нещо знаеше със сигурност или поне Попето твърдеше така, че Бузата ще доведе млада, красива еврейка, богата и престъпна — все плюсове от негова гледна точка и все по-големи рискове за пред службите, които управляваха тази огромна полицейска империя, наречена Америка. После видя Бузата. Да! Тази жена беше наистина красива и по облеклото, като, че ли наистина — богата. За развратник като Майора, който беше минал през всичко, включително през хомосексуални ласки, срещу него вървеше истинско изкушение. Екземпляр, способен да подлуди двата пола.

Майора свали очилата и мълчаливо ги изчака да седнат на масата.

— Аз съм този, който търсите, госпожице! — каза той с недостатъчно мъжествения си, но в замяна на това скърцащ глас.

— Аз съм тази, която ви трябва, господине! — каза нехайно Бенина, кръстоса крак връз крак, извади цигарите си, запали и подхвърли нехайно: — Ще ме попитате ли какво искам или да си поръчам сама?

Това нахалство, а защо не — кураж, развесели Майора.

— Бъдете моя гостенка, госпожице! — за първи път усмихнат каза той. — Аз съм на ваше разположение.

— Ще видим — каза неопределено Бенина. — Времето ще покаже, а засега едно дайкири, моля!

В Крит беше петнадесет градуса над нулата, но в дома на Козела по-студено, отколкото на Северния полюс. Изведнъж тази малка, пренаселена общност, беше се превърнала в пустиня. Константин Дарделев и Иван Стоянов, т.нар. Коста Македонец и Блинд бяха мъртви, а това значеше, че и семействата им са се разпаднали. Когато научи за смъртта на мъжа си Хелън Бърнс дори не дочака завръщането на Козела. Както каза Флора „за една нощ, просто си беше събрала багажа“ и беше напуснала острова.

Когато Козела пристигна в Мегало Кастро, Ася (жена му) вече знаеше, че Блинд е мъртъв, но не беше предупредила сина си и не искаше да го прави на острова.

Козела й даде всичко, което й се полагаше и това, което той смяташе, че е негов кръвен дълг, макар че той лично нямаше вина за смъртта на младия гангстер. На другия ден те заминаха и дома опустя. Флора ходеше като таласъм из къщата. Осип беше в колежа. Майка й, страдаща от тежка астма, все по-рядко излизаше от стаята си. Така че този доскоро многолюден дом, наистина се беше превърнал в ледена пустиня.

„Ще сменям кочината — мислеше Козела — и Крит не е сигурно убежище, щом макар и един «артист» знае къде съм“. Тогава се обади Лазар — Аса и промени всичките му намерения.

Козела беше уморен човек. Един господ знаеше каква нужда от почивка има, а му се налагаше да действа — незабавно, безмилостно и бързо. „Господи, каква нужда от почивка имам?“ мислеше той, когато потегли към летището на Мегало Кастро.

11.

МВР беше подало за издирване Кита. Нямахше никакво съмнение, че бившият представител на СИК за Бургас, момче тръгнало по пътя на наказателните структури, беше човекът, организирал и финансирал убийството на Месаря. После изчезна. Търсеха го Интерпол, Европол, български агенти под прикритие, но него го нямаше никъде. Кита се беше дематериализирал. Всъщност, той беше приел македонска самоличност и спокойно се разхождаше из Европа, продължавайки да търси истински средства за препитание, защото и ресурсите му свършваха, и българските структури се пресушаваха все по-бързо.

Кита не беше свикнал да бъде „сам юнак на коня“. Той беше от типа хора, които се нуждаят от върховна воля или власт над главата си, която да управлява и поведението, и живота му. Два пъти проведе лични войни и два пъти с трагични резултати. Първият път — хората на Митьо Гъза едва не го заклаха в бара, а следващия път, когато реши да застреля оня боклук Месаря, нае най-неподходящият човек за тази цел — „големият мъж — снайпериста Бойко“ беше заловен като зайче в храсти и първата му работа беше да изпее всичко. За голям късмет на Кита, неговият стар приятел Кирчо — Аса, син на един от най-страшните мъже в България, навреме му запали светофара. Нещо повече, Кита напусна държавата с неговата легитимация, макар че това никога на никого нямаше да стане известно.

Има две зависимости на този свят, които не подлежах на никакво съмнение. Едната всеизвестна колизия се наричаше любовно привличане — на тази тема са изписани милиони страници, изпети хиляди песни, нарисувани още толкова платна. Разбира се това привличане не подлежеше на никакво съмнение и ако човек не е обратен, би го разбрал. Може би го разбират и обратните, но по свой начин. Другата колизия обаче беше къде, къде по-страшна и по-задължаваща. Тя се наричаше мъжка преданост, подчинена на една-единствена логика — респект и доверие.

Между малкия Ас и Кита съществуваше именно такава връзка, но тя вървеше само в една посока. Асчето управляваше един боклук, който му беше роб до гроба. Нито един от двамата не бяха в състояние да формулират така нещата. Не се и стараеха да го правят, но за набитото око на много по-интелигентния от тях Влад Аберман-Аберадо не беше трудно да разгадае истинската връзка между тези двама млади престъпници.

„Когато човек е предупреден, е въоръжен“ — това беше фраза на Шекспир. Нито един от двамата български галфони не я знаеха, нито ако я чуеха, можеха да я анализират, но сефарадският евреин Аберман стърчеше в интелектуално отношение над тях, като Айфеловата кула и тези опасни момчета се превърнаха в лесна плячка за физически безпомощния, здравословно и емоционално немощен „капитан на кораба“. Евреите не са моряци, още по-малко Володя Аберман (Влад Аберадо). Затова той знаеше, че трябваше да предприеме сухопътна битка.

Когато остана очи в очи с Кита, едно момче, което лошо говореше български според това, което неговата изтънчена слухова интонация му подсказваше и никакъв друг език, освен баналните О.К. и I'll be back, Аберман (Аберадо) му каза кротко:

— Ще ти струва усилие, приятелю, но и Мойсей е хвърлил жестоки усилия да разнася евреите четиридесет години през Синайската пустиня при положение, че е знаел, че на един ден път от тях е Обетованата земя.

Ниско интелигентният, но природно агресивен Кит му зададе много остро въпроса: „Защо ги е преобавал по този гаден начин?“

— Ще ти отговоря утре — каза Влад и го остави сам.

Не му отговори и на следващия ден. Щеше да му отговори тогава, когато получи необходимия иширет от истинския главен герой на пиесата. Но когато го получи, отново викна Кита:

— Виж сега, приятелю — на лош руски и на още по-лош български или с други думи казано на някакво славянско есперанто, каза той, — ти ще работиш, за когото кажа и когато кажа. При първото неподчинение ще умреш, когато поискам и от когото ти изпратя. Справиш ли се — ще бъдеш богат човек. Чувал ли си някой да пребе евреин и да е прокопсал?

След дълго и тъпо мълчание Кита отговори:

— Не!

— И аз не съм — каза Аберман и стана от масата. — Ще те потърся и ще ти задам един въпрос.

— Казвай! — объркан се обади Кита.

— Не бързай, боклук — каза Аберман, но употреби английската дума trash и Кита не го разбра. — Тези неща аз ги решавам. Ако тази вечер в двадесет и един часа потвърдите участието си, вие се превръщате в хамъри, ако не — в клиенти на Интерпол.

— Какво значи хамър? — наивно попита Кита.

— Английска дума — на лош руски каза Аберман. — А на руски означава чук... — но понеже беше забравил руски и никога не беше го научил като хората, вместо „молот“, което значи чук, той произнесе „молоко“, което значи мляко и съвсем обърка бургаското гангстерче, което трудно се справяше със собствения си език, камо ли с чуждите.

— Мразиш ли евреите, Михаил?

Майора очакваше най-малко такъв въпрос и нито беше подготвен с отговора, нито беше мислил някога по този въпрос.

— Не, защо? Уважавам Айнщайн, Кисинджър, Рейгън...

— Рейгън не е евреин — напълно сериозно каза Бенина, — но няма никакво значение. Ти нямаш отношение към евреите, нали?

— Откровено казано, не! — каза Майора, който ако не много образован, то беше достатъчно интелигентен мъж, за да съобразява и реагира бързо. — Никога не съм мислил по този въпрос.

— И аз — продължи да го натиска Бенина. — Има един стар виц, пък кой знае дали е виц, най-мразя расовата дискриминация и негрите!

— Евреите негри ли са, госпожице? — почнал да се окопитва, попита Майора.

— Не, Михаил — остро каза Бенина, — и точно това искам да осъзнаеш, приятелю, а може би партньоре?

— Това решаваш ти — за първи път Михаил Митев избра интимната форма на обръщение.

— Не! Ще го решим двамата. Ти си гангстер, аз съм еврейка. Вековната цел на двете структури е добиването на лесни пари. Според мен тези две думи са синоними.

Майора се разсмя откровено.

— Ти си страшен модел! — искрено възхитен каза той, а това естествено го правеше глупав в очите ѝ. — Колкото си апетитна отвънка, толкова си алчна отвътре!

Бенина вдигна чашата пред очите си и го погледна по най-мръснишкия възможен начин, а тя знаеше как да го направи.

— Виж сега, Мишо — каза тя, — в присъствие на твоите хора, естествено ще те наричам Майоре или както ти намериш за добре, но сега мога да те кажа нещо на четири очи. Няма цена, която да не съм готова да платя за целта си. Сексът е детайл, смъртта — бъдеще. Дай да се вместим в тези параметри. Постигнем ли разумно единство, ние ще си свършим работата, Майоре! Няма никакво значение дали ще ти направя свирка или ще ме поискаш анално. Няма да бъда разочарована, ако установя, че предпочиташ сервитьора пред мен. Едно нещо обаче не забравяй никога, аз знам къде е Ханаан и дай да не се лутаме през пустинята, а да намерим този, който може да ни преведе?! Няма да се пазаря за цената. Ти я знаеш предварително. А сега, кажи какво ти се прави? Имаме три дни на разположение. Сутринта минах на депилация, пътката ми грее като слънце!

Свикнал на съвсем друг подход, на респект и подчинение Михаил Митев — Майора мълча десет минути, загледан в тази малка атрактивна жена, преди да събере вътрешните си сили и да каже фаталната си фраза:

— Аз съм на твое разположение, Бенина!

12.

Има и необясними явления на този свят, които хората са свикнали да наричат случайности. Всичко, което е необяснимо за човешкия ум има някакво метафизическо или трансцендентално обяснение, но най-лесно и най-достъпно е прословутата дума случайност. В средата на януари 2004 година от всички краища на света „случайно“ потеглиха една група хора за „случайно“ избраното малко курортно градче на италианската Ривиера. Градчето „случайно“ се казваше Амалфи и „случайно“ беше на половин час път от Солерно. Градът, в който Влад Аберман беше организиран новата си лаборатория.

От Тампа, Флорида за Фиомичино в Рим излетяха Бенина, Майора, Бузата и шест души охранители, разпръснати в самолета като случайни пътници. От Мегало Кастро за Неапол излетя Козела. Макар болен с кръвно налягане 100 на 200 и пулс поне 120 удара в минута той не позволи на Флора да го изпрати на летището. Прехвърли известна сума на своя сметка в една гръцка банка в Марсилия, Франция и в полуунес взе самолета.

От Холандия за Капри потегли Любомир Лазов — малкия Ас. Той все още не знаеше, че майка му е мъртва, но знаеше, че на Виа Долороса в хотел „Маджоре форте“ ще го чакат подробни данни за Козела, или поне всичко, което майка му е успяла да намери.

Всички тези случайности се разиграха в разстояние на една седмица. И всички участници в това представление изпитваха вътрешен дискомфорт. Нещо куцаше в това представление. Сценарият ли беше калпав, режисьорът ли несръчен, артистите ли бездарни. Нито един от участниците нямаше точен отговор, но всички, с изключение на Бенина знаеха, че играят по чужда свирка и в чуждо представление.

— Госпожице Аберман, — каза Майора, когато излизаха от римското летище — надявам се, че знаете какво вършите?

— О да, — каза Бенина — изкупвам чужди вини. Не вие сте агнец, Майоре!

Михаил Митев разбра тридесет процента от отговора, но и да беше разбрал останалото, пак нямаше да схване логиката му.

— Ние отиваме срещу най-страшния човек на България, момиченце?! — продължи да настоява Майора.

— Не приятелю, — каза Бенина — аз нямам сметки за уреждане с Козела. Нито имам нещо против него, нито той има причина да ме преследва, но ако този опасен мъж комбинира уменията си с моя фалшив съпруг, тогава аз ще се превърна в Мария от Магдала, а ти ще бъдеш Варава на кръста, Майоре!

Михаил Митев отново не разбра нищо.

— Имаш ли готов план за действие? — попита той, колкото да чуе гласа си, но Бенина вече беше влязла в таксито.

— Ще говорим на вечеря — каза тя. — Ще се видим в ресторант „Ла комба“ на Виа Венето!

Майора и Бузата останаха сами.

— Тая ще ни изпържи — каза Бузата, докато Майора махаше на следващото такси.

— Тя е твоя грижа — каза Майора. — Ти ми я домъкна, ти се грижи за нея.

— Виж сега... — опита се да противоречи Бузата.

— Няма какво да гледам, Буза! — изсъска Майора. — Нареди ли се нейният пасианс, добре за всички. Рухне ли пъзела — зле за тебе! Ясен ли съм?

— Да — кимна Бузата, но вътрешно вече беше решил друго.

Той нямаше да бъде жертвата този път. Имаше цени, които можеше да плати и такива, които му се виждаха пресилени.

— Ще говорим ли за проценти? — попита той.

— След пасианса — каза Майора и следван от охраната си в три таксита на кервана напусна зоната на Фиомичино.

Бузата остана сам, той имаше и хотелска резервация и всичко, което беше необходимо за престоя му в Рим. Нямаше основното, обаче, вътрешното спокойствие и увереността, че върви по верния път с верните хора.

Преди да се качи в таксито, той набра един варненски телефон и след петнадесетина секунди чу гласа на Паско.

— Казвай — чу стария му приятел.

— Тука мирише на лайно — каза Бузата.

— И тука — отговори Паско — държавата е бетер Чечня.

— Дреми ми на кура за държавата! — изкрещя Бузата. — Там във Виница има един без капачка на коляното, сецаш ли се кой е?

— Оня от Ескадрона на смъртта ли? — попита Паско.

— Да, Найденов — ченгето. Вържете го, след три дена искам да пропее по телефона.

Единственият човек, който знаеше, че трябва да си подсигури живота на принципа на „Гробницата със седемте ключалки“ беше Володя Аберман или Влад Аберато, както се казваше напоследък. Той беше висок 1.80 м., тежеше 56 кг., имаше девет диоптъра очила и спеше между час, час и половина на денонощие. Това не му струваше кой знае какви усилия, още по-малко чувство за вътрешна саможертва. Той беше роден престъпник и нищо, което се извършваше според официалните конвенции на света не му беше интересно. Той беше слаб физически, никога не се беше бил в живота си, никога не беше успявал да наложи със сила волята си, но не му се и налагаше. Там, където силата не вършеше работа се появяваше разума, а Влад беше сигурен, че сивия му емитент е в много по-големи количества, от на който и да било от хората, с които се познаваше, с които общуваше или с които му предстоеше да общува. Знаеше и още нещо — когато Господ отнема едни сетива, той изостря други. На него му беше отнел част от зрението, но му беше усилил обонянието до границите на абсурда. Господ или Йехова или както и да се казваше там, го беше оскърбил с немощно тяло, което обаче беше прикрепил към железен гръбначен стълб, пълен с мозък, който безупречно управлява. Въръжен с това съзнание Влад, който беше минал през джунглите на Боливия, Колумбия, Венецуела, през бандите на Кали и Меделин, сега се беше свързал с две групи хора смъртно ненавиждащи се едни други. Това бяха Корсиканската Ндрангета и Марсилската Камора.

Две експертни група на тези ненавиждащи се една друга мафии го чакаха на италианската Ривиера. Какво ли си представяха, как ли си въобразяваха, че изглежда колумбиеца Аберато. Можеше да умре от смях при тази мисъл. Едно знаеше със сигурност, обаче, че ако не влезе във връзка с Диаспората и позволи на Бенина да го изпревари с една крачка, с него е свършено. Ако се страхуваше от някой на този

свят, това беше именно тази малка развратница, която му беше едновременно съпруга, братовчедка и враг.

Загледан в тъпата физиономия на Кита в главата на хитрия евреин се появи една проста мисъл: „Що да не използвам това животно?“, помисли той и попита:

— Ти откъде си родом, приятелю?

— Сарафово, бургаско — наивно отговори Кита.

— Морско, чедо, а? — на лошото си славянско есперанто продължи да пита Аберман.

— Да — с глупава гордост отговори той.

— Познаваш ли някой от Варна? — Кита го погледна с пренебрежение и отговори гордо:

— Четири години и осем месеца лежах във варненския затвор.

— Така ли? — с възхита в гласа попита Аберман. — Поддържаш ли връзки с някой от старите варненски юнаци?

— Аз имам бригада там, момче — каза Кита.

— А ползваш ли интернет? — продължи да пита Аберман.

Пламен очакваше най-малко такъв въпрос.

— Да ти кажа, честно, брато, аз съм доста бос по науките. По ме бива в стрелбите.

— Не съм мислел друго! — каза Аберман. — Дай да направи една комбинация. Ти ще стреляш, аз ще мисля — става ли?

— Готово, — ухилен каза Кита, — чия тиква трябва да пръснем?

— Спокойно — каза Влад Аберман — първо ще намерим лицето в интернет, това ще е моя грижа, останалото твоя. На този принцип е изградено обществото, Кит. Семейството, че е семейство и то си има своите параметри. Един вади парите, а друг ги харчи. И при нас ще е така, приятелю. Аз ще мисля, ти ще стреляш. Навит ли си?

— Готово — глупаво усмихнат каза Кита.

— Тогава тръгвай с мен — каза Аберман. — Чака ни работа, моето момче! Иди вземи две кафета и ела горе, аз съм на компютъра!

Един час по-късно Кита имаше в джоба си едно тесте снимки на Бенина Аберман и задължението да дебне подобна дамска физиономия около хотела им. „Май свърших петдесет процента от работата“

помисли Влад, преди да тръгне от Амалфи за Солерно на среща с момчетата от Ндрангета.

Козела кацна на летището в прединфарктно състояние. „Господи колко съм стар и безпомощен“ мислеше той, докато стоеше като риба на сухо на една от пейките на т.н. „Рескоро мебел“ на летището. Един-два пъти посегна да извади цигари от джоба си, знаеше, че не може да се пуши тука и че веднага ще писне алармата. Знаеше обаче, че е задължително да поеме малко от тази отрова. Тогава видя един полунегър, полуарабин да бута една количка с куфари. Козела му показва петдесет долара и го спря с ръка, после, без да му казва нищо се подпря до него на ръкохватката и бавно излезе от фойето. Вън се дишаше по-добре. Запали цигара, дръпна един-два пъти, прилоша му и я хвърли.

Все още се държеше за ръкохватката и черният го гледаше с очакващ поглед. Козела му даде още петдесет долара и мълчаливо като немите му показва вратата на заведението. Отсреща пишеше „Чинцано бар“. Негърът ловко прибра парите и го заведе до входа на заведението. Когато мина през летящата врата и го лъхна прохладата на климатичната инсталация Иван Милетиев, ченгето, бандитът, азилантът, човекът с чувство за вина реши, че е възкръснал. Отиде на бара и каза:

— Водка със сода!

— Сеньор, вие сте в Чинцано бар? — повече не помнеше.

13.

ГЕЕНА ОГНЕНА 1

Влад Аберман знаеше от детинство, че едно сведение, ако не се потвърди от два източника, не е сведение, а хипотеза и една новина ако не изтече от два противоположни потока не е новина, а сензация. Това беше принципът на ВВС. Влад го знаеше от дълги години и го спазваше стриктно. Това беше и причината, когато преследва интересите си, задължително да противопоставя партньорите си в процеса на преследване на целта. Иначе рискуваше те да се съюзят под носа му и да го обесят на най-високия клон или на собствената му кула. Това беше и причината, от една страна да работи с откровените бандити от Ндрангета и Камора, които се мразеха от столетия, от друга да ползва сефарадската и ешкенази Диаспора, противопоставени една срещу друга.

Зародила се в Сардиния Ндрангета се изживяваше като мафия, макар че де факто такова понятие не съществуваше. Мафия беше нарицателно за престъпен свят и никой, освен вестникари и писатели не го ползваше. Тези, които беше прието да бъдат наричани мафия, всъщност бяха италианците от Коза Ностра, които отдавна не се занимаваха с каубойски бизнес в Европа. Бяха превзели трайно Америка и отдавна бяха извадили бизнеса си на светло. Случаят с Ндрангета, обаче не беше такъв. Те се изживяваха като потомци на древните маври и ненавиждаха всичко италианско, т.е. Камората, която де факто беше единствената действаща престъпна италианска организация на Апенините.

Противопоставяйки Камора на Ндрангета, Влад Аберман увеличаваше шансовете си в чуждите конфликти, които нито бяха негови, нито някога щяха да станат, да се измъкне сух от водата. Другият трик, към който прибегна беше Диаспората. Сефарадските евреи или тези, които бягайки от погромите, бяха минали по брега на северна Африка, бяха се добрали до Испания и живели дълги години

там, преди да попаднат под ударите на Инквизицията, бяха единият клон от еврейството. Общо взето подценяван. Другите бяха ешкеназите, които бяха избрали северния път през Кавказ, Русия, Германия, до бреговете на Ла Манша.

За непросветения неевреин едните бяха немски, другите испански евреи. Но все евреи. Да, обаче Влад Аберман знаеше разликите. Интересите им не съвпадаха, а това съвпаднаше с неговия интерес. Бенина и той бяха сефарадски евреи, но Влад беше отговорен за унищожаването на семействата и затова знаеше присъдата си. Точно по тази причина потърси ешкеназите на Острингщасе във Виена.

Влад Аберман даде петстотин долара в купюри по пет, десет и двадесет на Кита и го прати на т.нар. рабатски пазар. Задачата на Кита не беше да купува, а да се ориентира в цените и да търси българи по сергиите. Рабатския пазар го държаха мароканци, но само на пръв поглед. Имаше негри от Бенин, бошнаци от Сараево, общо взето цялата човешка измет се беше съсредоточила в един от най-скъпите, най-красиви и претенциозни градове в света. — Виена. Разстоянието от центъра на Австро-унгарската империя до нейната периферия — бившата италианска Ривиера — беше четири часа за просветения, това значеше „гангстера“, и две денонощия и половина за обикновения гражданин.

Нито Влад Аберман, нито Кита бяха обикновени граждани, но и двамата знаеха, че започва битка. Кита знаеше, че му предстои война и Влад Аберман знаеше, но знаеше нещо друго, че ще вади кестените от огъня с чужди ръце. Кита се приготви за война. Той имаше и свои пари, но превърна еврейските в оръжие. Влад Аберман още на другия ден знаеше подробности около покупките на Кита и му прикрепил двама от т.нар. ешкенази. Това бяха мъже, служили по времето на Голда Мейр в Мосад, участвали в атаката на летище Ентебе в Кампала и този български простак нямаше никакъв шанс, ако решише да подмени задачата си. А тя беше една — „Намери Бенина или ще се пържиш в Геена огнена“. Разбира се Кита не знаеше всичко това и живееше безгрижно като птичка божия на клонче. Не го знаеше и Бенина, когато се обади на Майора и му зададе простия въпрос:

— Михаил, скучаете ли?

— Имате ли предложение? — отговори Майора.

— Да — каза кротко тази млада женска пантера. — Каня ви на вечеря. Останалото зависи от вас.

Майора има глупостта да приеме и с това предреши съдбата си.

14.

Плажната ивица на Солерно беше дълга близо четири километра, от които повече от две пети бяха застроени в ресторанти, барове и казина. Козела пиеше водка с ръка на пулса в източния край на градчето, загледан през морето в лъчението, с което остров Капри озаряваше нощта, когато звънна телефона.

„Алкалай“ се изписа в менюто.

— Слушам те, сабри! — каза Козела.

— Чувал ли си нещо за фондация „Ротшилд Синай“? — попита Алкалай.

— Знам кое е Ротшилд, знам и коя е Синайската пустиня, — отговори Козела — но комбинирани тези понятия чувам за първи път.

— Особена структура, Козел — каза старият генерал. — Седалището ѝ е във Виена, но е пръсната из цял свят. Еврейска структура.

— Сабри, знаеш аз не съм евреин — каза Козела.

— Но аз съм, Козел. Българската връзка прекъсва някъде по трасето. Предполагам, че емисари на „Ротшилд Синай“, ще дойдат да я възстановят. И ще те потърсят тебе, приятелю! Италия не е голяма.

Козела изтръпна. Алкалай знаеше къде се намира в момента, а това значеше и много други неща. След известна пауза Козела попита:

— Какво очакваш да направя, Морис?

— Отваряй си очите на четири, Козел. Става дума за много пари, приятелю! Скъсаш ли тази нишка, аз ти гарантирам амнистия по цял свят.

— А ако заиграя в тоя отбор? — попита Козела.

— Ти играеш в този отбор, приятелю — каза Алкалай — време е да престанеш. Съветвам те да седнеш на резервната скамейка. Намери Володя Аберман. Представя се за Влад Аберато и го дръж, докато не дойда да го взема от теб. Това момче е ключ от вратата, Козел! — каза Алкалай и изключи телефона.

На другия край на Солерно Михаил Митев — Майора и Бенина Аберман вечеряха „фрути ди маре“ на свещи. Беше прекрасна вечер, бризът подухваше откъм Средиземно море. Някакъв възрастен мъж дискретно пееше канцонети под акомпанимента на пиано. В заведението имаше много хора, но беше така разположено, че всеки на масата си да се чувства сам.

— Мога ли да те наричам Михаил? — попита Бенина с най-невинния си глас.

— Аз така се казвам — отговори Майора.

— Тогава защо те наричат Майора?

— Детски прякор от спортното училище, — отговори той. — Малко са тия, които още помнят как се породи.

— А всъщност как се породи? — попита Бенина.

— Набих един майор — отговори той. — Позволи си лукса да ни тероризира, ние бяхме малки деца. Никога не съм търпял унижения.

— Личи ти — каза Бенина. — Има нещо гордо в теб. Извини ме, Михаил, знам за страшната ти слава, но не ме е страх от теб. Това дразни ли те?

— Радва ме — широко усмихнат отговори Майора. — Последното нещо, което искам, е да те стресна. Аз мога ли да те наричам Бени?

— Така ме наричат всички, — отговори тя. После загледана в свещта промълви бавно. — Имаш красиви ръце. Първото нещо, което гледам в един мъж това са очите и ръцете.

Майора се развесели искрено.

— Комплимент за комплимент, Бени — каза той, — ти имаш прекрасни крака, бюст. Въобще си изключително красива жена. Това не е връщане на топката.

Бенина се надвеси над него и допря устни до бузата му.

— Благодаря ти — тихо каза тя и се върна на мястото си.

Сервитърите продължиха да мъкнат скариди, миди, омари, октоподи и всички екстри на бандитския лукс, който Майора можеше да си позволи. И го правеше. Не, че Бенина не можеше. Тя просто знаеше, че трябва да остави инициативата в негови ръце.

— Разкажи ми за мъжа си — започна Майора, когато реши, че паузата е достатъчно дълга.

— Не знаеш ли истината? — учудена попита Бени.

— За коя истина говориш?

— Той всъщност не ми е съпруг, а първи братовчед. Сключихме формален брак, за да узаконя легализирането му в България.

Майора онемя. „Защо никой от моите идиоти не ми е казал нищо подобно?“ вътрешно вбесен помисли той, но запази самообладание и продължи:

— Сериозно ли говориш, Бени?

— Напълно. Нашите дядовци са братя. Това е човекът, който вкара братята ми гроба, Михаил! Искам го мъртъв.

— Преди това ни трябва жив, Бени, — каза Майора. — Той знае нещо, което ни трябва и на двамата. Изстискаме ли секретата, аз лично ще го доставя увит в целофан. Ако искаш, мога да го сложа и под елхата.

Бени мълча много дълго време. После вдигна бадемовите си очи и се взря в него.

— Не съм гладна, Михаил. Заведи ме някъде, където можем да потанцуваме!

Влад Аберман също не си губеше времето. Или поне си въобразяваше, че е взел всички необходими мерки за защита. На тридесет километра от Салерно, в градчето Амалфи, той беше подготвил лабораторията и въпрос на негов каприз беше да я пусне в действие или да не действа.

Кита скиташе из Ривиерата с една алфа ромео рент-а-кар и търсеше Бенина по заведенията на крайбрежието. „Игла в купа сено“ — не беше голяма вероятността да я открие, но беше време за истинските ходове. А той щеше да ги предприеме след 24 часа на тринадесети, във вторник, когато емисарите на „Ротшилд Синай“ се бяха поставили вече на негово разположение.

— Г-н Лазов, — каза Влад, когато набра телефона на малкия Ас и заговори на някакъв език, който си въобразяваше, че е руски. — Имате ли някакви известия за мен?

— Да — каза младия глупак, — трябва да ви видя незабавно!

— О-о-о, г-н Лазов — каза Аберман, — дали ще се видим или не, решавам аз! А още повече къде и кога? Какво имате да ми казвате?

— Не е за телефон — със заекване каза Лазов.

— Слушам!

— Козела е в Италия — отново заекна Лазов.

— Къде? — попита Аберман. — Знам, че нямаш отговор на този въпрос, но утре по това време ще се обадя отново. Дотогава трябва да научиш точния адрес на Козела иначе си уволнен, приятелю!

Аберман прекъсна телефонния разговор, съблече се, напълни ваната с хладка вода и с наслада се потопи в нея. „Всъщност истинската наслада от живота е не толкова печалбата, колкото манипулацията“ мислеше той, докато се наслаждаваше на хвойновата пяна.

— Михаил — каза Бенина, когато влязоха в апартамента му в хотел „Помпей“. — Ще ми позволиш ли аз да поема инициативата?

— Звучи ми като партийно събрание — каза Майора.

— Не искам да ме сваляш — каза Бенина, — искам да ти се отдам. Това разбираемо ли е?

— Резултатът е един и същ — усмихнат каза Майора.

— Да — каза Бенина, — но подходът е различен. Сега ще отида да взема един душ и ще дойда при теб. Ще дойда аз! Доброволно! Ще ти се отдам! А това значи, че ще го направя по своя воля. Ако не искаш да правиш секс с мен, загаси лампите. Няма да се бавя.

Без да чака отговор, Бенина се съблече гола и влезе в банята. „Ако има глупостта да ме изчака с него е свършено“, мислеше тя докато се справяше с тоалета си. „А, ако не ме чака? — беше следващата ѝ мисъл. — Тогава с тебе е свършено момиче“.

Когато влезе в хола обаче, завари Майора легнал, гол да пуши на запалена лампа.

— Много си красива — каза той, когато я видя да се задава гола от банята.

„Боже, колко си глупав!“ си помисли Бенина и легна в леглото.

15.

В един и същи ден Козела посрещна Джон Хакелман на неаполското пристанище и Лазар Лазов — Аса на летището. Ситуацията му се струваше повече от критична, не защото се безпокоеше за живите си близки, такива вече почти нямаше. А защото знаеше здравословното си състояние и всеки ден губеше доверие в собствените си сили. „I'm a loser“ беше фразата, която го държеше на тръни цял живот. Не, той не беше губещата фигура, но все по-малко физически сили му оставаха, за да докаже, че е winner. От такова доказателство имаше нужда единствено самият той. Отдавна нямаше на кого да се доказва. Отдавна му беше безразлично, кой какво мисли за него. Предстоеше да се оттегли от тоя живот, но щеше да го направи като рицар, а не като дрисльо, както твърдеше стария виц.

Шест часа разлика имаше между двете срещи. Достатъчно време да опипва обстановката и да прецени има ли право да запознае един полковник от ЦРУ с един терорист от „Ескадрона на смъртта“.

Дългогодишните им контакти бяха опростили общуването до степен да се разбират, без да си говорят, затова Козела се задоволи да му подаде ръка мълчаливо и да му посочи таксито, което ги чака. И Хакел нямаше нужда от много приказки, но за разлика от Козела имаше много информация. Когато застанаха на терасата на хотела, Хакел се обърна към него и му подаде плик.

— Вътре е всичко, което те интересува — каза германският еврей от американски произход.

— От къде знаеш какво ме интересува? — попита Козела.

— Аз съм ченге, колега, и знам, че за да ме повикаш в Италия, нещо ти пуши под задника.

В плика имаше снимки, млад мъж, рус, синеок, на около тридесет и пет години, във военна униформа. После същият, с млада жена с бебе в ръце и още една групова снимка, на която не беше трудно да се разпознае същата физиономия.

— Е, и? — попита Козела.

— Обади се в Москва! — каза Джон Хакел.

Козела нямаше нужда от повече индикации.

— Слушам те, сабри! — каза той, когато чу гласа на Морис Алкалай.

— Йохан фон Веер, — каза великият сабри — това е пълномощникът на „Ротшилд Синай“. На петнадесети, четвъртък ще кацне на Фиомичино с полет от Виена в тринадесет и тридесет и пет часа. Човекът, който ще го посрещне, е Володя Аберман. Това е последната работа, която върша вместо теб, приятелю! Цената ѝ е петдесет процента от ноу-хауто.

— Ние сме трима, Морис — каза Козела.

— Говорил съм с Хакел — каза сабри. — Уточнете подробностите. Ще чакам добри новини от вас, момчета!

— Ще пиеш ли водка, Хакел? — попита Козела.

— Уиски! — ченгето го гледаше втренчено. — Как си момче? Приличаш ми на току-що разопакованата мумия на Рамзес Втори.

— Така и се чувствам — отговори Козела. — Тази нощ трябва да се върнем в Рим.

— Знам — каза Хакел, — приготвил съм транспорт за двама.

— Трима — каза лаконично Козела. — Пътюм ще разбереш кой ще играе в нашия отбор. — Отивам да пикая — каза Козела. — Поръчай питиетата. Ако искаш можеш да ги платиш, евреино!

Картината започна да се изяснява или поне снимката да се проявява, когато се появи Аса. Далаверата наистина беше жестока. Някакъв гений можеше да разпраца тонове кокаин по всички точки на земното кълбо във вид на каквато си поиска стока, само защото знаеше някаква рецепта, с която да маскира тази масова смърт като невинен продукт. И това момче беше някъде наблизо.

Докато се занимаваше с Хауки Исламбули и Виктор Бут и докато се мъчеше да спаси малкото си еснафско благополучие на остров Крит, Козела беше проспал голямата далавера, която трябваше да тръгне по обратния път. „Пътя на коприната“.

Сега обаче той излизаше от унеса: „Дрогиран ли бях или пиан!“ мислеше той докато слушаше разказа на бившия си подчинен, Лазар Лазов — Аса. „Този Майор е или Сатана или гений“ мислеше Козела,

докато разглеждаше снимките на една млада красавица с вид на порнозвезда и с умния поглед на Айнщайн.

— Коя е тая фльорца? — попита Козела.

— Истинският човек — каза Лазар Лазов — Аса. — Другите са фигуранти. Ако от някой ме е страх, Козел, това е от нея. А ако искам смъртта на някой, това е на сина ми.

Лазар Лазов — Аса бръкна в джоба на самото си, извади още едно тесте снимки и го остави пред тях.

— В чужбина аз съм безпомощен, Козел. Не зная езици, не познавам градове, още по-малко хора. Затова тука мога да служа единствено като наемник. Трябва ли ти?

След дълга пауза Козела отговори:

— Ще работиш с Джон Хакел, Ас! А аз ще се погрижа за Майора и тази красавица.

Влад Аберман наистина беше на летището във Фиомичино. В точния ден и точния час, но беше облечен като кармелитка от Ордена на Санта Постумия. Той знаеше как изглежда Йохан фон Веер, но Йохан фон Веер нямаше никаква представа, че тази кльощава старица е мъжът, с когото има среща. Влад Аберман знаеше повече. Знаеше как изглежда Бенина, Майора, Козела. Той знаеше много, но не достатъчно. Набитото му око бързо различи балканската мутра на Лазар Лазов — Аса, но подмина с невнимание и разсеяност извънредно елегантния, застаряващ бизнесмен, който четеше Файненшъл тайм и пиеше чай на един от баровете. Дори и фенеците понякога са разсеяни. Влад Аберман не различи заплахата, а тя се наричаше Джон Хакел.

— Ако съдя по вашето име, вие сте немски аристократ, господине! — каза Влад Аберман.

— Ако съдя по вашето име, господине, вие сте креол от Южна Америка.

— Да, но не съм — отговори Аберман. — Барон Ротшилд е аристократ и пер на френската корона?!

— Франция е република, г-н фон Веер — каза Аберман.

— Невинаги е била, сеньор Аберато. Но когато Франция стана република наистина, барон Ротшилд прехвърли банките си и

капиталите през Ла Манша!

— Искате да кажете, че сте евреин — попита Аберман.

— Точно толкова, колкото и вие — отговори фон Веер.

— Тогава да минем на темата. Имаме ли обща цел?

— Ако двама евреи нямат обща цел, каква е причината да пият чая си заедно, приятелю? — попита усмихнатият фон Веер.

Той беше красив като Брад Пит, но имаше подлите очи на Джек Никълсън и дрезгавия глас на Марлон Брандо.

— Целта е ясна. Ние водим война, а тя има нужда от средства. Срещу нас водят асиметрична битка, а това ни освобождава от задължението да участваме в рицарски турнир.

— Разбрах — отговори Аберман — каква е целта?

— Огромна — отговори фон Веер. — Нашите момчета мрат като плъхове в Синайската пустиня на път за Ханаан. Всеки, който донесе светлинка в тъмнината, приятелю, е добре дошъл! Излишно е да ти казвам каква е съдбата на предателите.

— О, да, г-н фон Веер! — каза потомственият украински евреин Володя Аберман. — Може би едва сега тази игра ще добие смисъл... Сигурен съм, че и шахмата се е зародил случайно.

Фон Веер кимна усмихнат, и каза на испански:

— Влад, в заведението има трийсет души, които се грижат за нашата безопасност. Ако наистина си в състояние да доставиш на Цион средствата, за които ми говориха във Виена, и заради които съм тук сега, ти един ден ще бъдеш „сабри“, брат! Редом в пантеона на Мойсей, Соломон Бен Гурион и останалите мъченици на пясъка. Ако не — времето ти ще изтече обратно. Знаеш, сеньор Аберато, времето е пясък.

— Михаил, чувствам се отвратително. — Тя седеше до него на леглото увита в хотелската хавлия и приличаше на жена, която всеки момент ще се разплаче.

Свикнал да работи с мъже и да ги управлява, а когато му пречат и да ги убива, Майора беше доста безпомощен с ориентацията в лабиринта на женската психика.

— Какво? Казах ли нещо? — не разбрал, попита той.

— Не! — със сълзи в очите отговори Бенина. — Направи!

— Какво направих, по дяволите? — все по-объркан, попита Майора.

Тогава Бенина избухна в истеричен плач. Сара Бернар не беше в състояние да изиграе тази роля, но това момиче се справи.

— Ти ме направи жена, Михаил! — каза тя, трясеща се от нервни конвулсии. — До вчера аз съм била девствена!

Това беше „тъпото на ножа“, с което Бенина се готвеше да заколи Майора. Той беше много опасен човек, жесток, понякога кръвожаден, но не достатъчно интелигентен, за да схване подобна игра. И тогава той направи фаталната грешка.

— Обичам те, Бени! — каза Майора и сам подписа смъртната си присъда.

16.

Иван Милетиев. — Козела влезе в първия супермаркет, който попадна пред очите му. Купи си една ученическа тетрадка, няколко френски химикалки BIG, набути ги в джоба на джинсите си и тръгна да скита по крайбрежната улица. Имаше три часа до полета за Рим, време, в което той трябваше да изчисли силите си и възможностите за удар. А те намаляваха непрекъснато. Козела излезе от движението и тръгна по една наклонена улица на един хълм, който отдавна знаеше, че стърчи над Амалфи. От хотела се виждаше някаква средновековна крепост, стар йезуитски манастир и двореца на принца, владял някога териториите на изток от Неапол.

Козела вървя десетина минути. В гръб го бръскаше бриза, а в очите му грееше слънцето. Но въпреки усилията, които би трябвало да го изтощят, той се чувстваше по-добре отколкото предполагаше, че трябва да бъде. Когато изкачи хълма и погледна назад, той прецени, че е извървял повече от пет километра и това кой знае защо му се е отразило добре. Наоколо беше пълно с фамилни хотелчета, с ресторанти и барове, а жителите им, като всички търговци — петимни за клиенти.

Козела не беше клиент. Не и днес, но знаеше, че трябваше да се държи като клиент и да предизвиква колкото се може по-малко внимание върху личността си. Той избра наслуки някакво заведение, поиска бутилка кианти с паста ашута, изчака да му сервира и извади тетрадката от джоба си. Все още не знаеше какво ще пише там. Това не бяха мемоарите му, които беше започнал и зарязал в Мегало Кастро. Но нещо трябваше да добие организиран материален вид и той да го види с очите си. Отпи една глътка вино, кимна на сервитьора и когато остана сам се вгледа в белия лист.

„Няма нищо по-тягостно от празен лист хартия“ — помисли той, когато ръката му автоматично изписа Морис Алкалай. „Защо започнах със сабри?“ — мислеше Козела, когато на автопилот изписа Бенина

Аberman. После ръката му продължи сама Максим, Самуел, Влад, Меделин Кали, Ла Пас, Маракайбо, Богота.

Козела дълго се взираше в тази страница. Какво му говориха тези имена? Вътрешният му отговори, беше: „Почти нищо“. После обърна страницата и написа ЕС, само той знаеше, че това е абривиатурата на Ескадрона на смъртта. После дописа някои имена, ползвайки единствено инициалите. Тогава се сети за Найден Найденов-Анкилозата. През тялото му премина ток. Какво беше станало с този хлапак, който лично той беше обучил.

— Ас, — каза Козела като набра телефона — какво стана с Начо капачката?

— Вегетира във Варна! — отговори Лазов. — Плаче като кучка за хуй. Момчетата започнаха да го наричат плачещата върба. Единствено покойната ми жена поддържаше връзка с него. Знаеш, Козел тя беше склонна да плаче над съдбата на всяко бездомно куче.

— Сина ти има ли достъп до Начо Капачката? — попита Козела вече сигурен в отговора.

Аса мълча много дълго преди да каже:

— Ти си гений, Козел! Горд съм, че съм служил под твое командване, брато!

— Не дрънкай празни приказки — кресна Козела. — След три часа летим. Дотогава искам да знаеш нещо с такава сигурност, с която си знаеш името. Синът ти обаждал ли се е на майка си? Жена ти търсила ли е Найденов? И какви сведения е искала от него? Предложи му двадесет хиляди долара за информацията или олово. Той отдавна си го търси. Синът ти неслучайно идва тука с тесте снимки, Ас! Не искам да те превръщам в Тарас Булба, приятелю! Срещата ни е в сила — каза Козела и изключи телефона.

Полковник Джон Хакел беше супер ченге, германо-евреин по произход, американски гражданин по паспорт, офицер едновременно на ЦРУ, КГБ, Мосад, Интерпол и Европол, но всъщност един от най-главните представители на ДЕА за Европа.

Сега беше моментът да докаже, че е именно това. А Козела знаеше, че в предишната ситуация ако трябва да избира, да търси помощ от приятели или от врагове по-добре да се обърне към

враговете си. Това беше стар трик, отдавна познат в шпионските среди, но за щастие все още недостъпен за психиката на бандитите. Те все още си въобразяваха, че бандата е братство, семейство или фамилия както се изразяваха в Коза Ностра и нищо извън нея няма значение. Това беше тежка заблуда, но Козела, който беше играл и в двата отбора знаеше тези психически аберации на елементарната властова култура и беше се научил да се ползва от тях. Преди да тръгне към летището той набра още един телефон.

— Джон? — каза той, когато чу гласът на Хакел. — Къде си, приятелю?

— На вахта, Козел, — отговори Хакел. — Тридесет циви са дошли за твоето ноу-хау.

— Ако това ноу-хау беше мое, Джон щях да ти го продам за един долар и следващите питиета щяха да бъдат от мене, колега! Тази група хамъри са в Италия за отвличане на внимание. За да се роди здраво дете, Джон, трябва да изтече плацентата, а тя е на път от изток на запад. Ясен ли съм?

— Горедолу — на френски каза германския евреин. Искам повече информация.

— Гледай на виенската група като на туристи — каза Козела. — Истинските остриета са другаде. При друга възможност ще ти кажа. А сега евреино, „синга те мадре пиохо“.

— Въпрос на наш избор е кой ще бъде въшкаря. Ти, аз или някакъв недоклатен тарикат Володя Аберман.

17.

„Що за ебалник е тоя Йохан фон Веер?“ — мислеше Козела, докато се чудеше откъде да потърси сведения за него. Ако беше офицер на ДЕА, нито някой щеше да му даде информация, нито любопитството беше здравословно. Ако беше от хората на „сабри“, той щеше да го предупреди... не да го предупреди, а да го заплаши. Козела знаеше как действат хората на Алкалай. Едва ли беше човек на Хакел.

„Кой по дяволите беше тоя Йохан фон Веер?“ Не беше лесен отговорът на този въпрос, но беше единственият ключ към вратата. Нямаше никакъв друг начин да попадне на ноу-хауто, което търсеха всички банди по цял свят, освен ако не мине на пряка война. Козела беше стар и уморен човек, поне така се чувстваше. Филмите на уестърна отдавна не му бяха интересни. Но имаше и уменията, и ловкостта да не позволи на разни самодейци да го изпържат.

„Самодеец ли е Йохан фон Веер?“ — си мислеше Козела зареян във вълните на Средиземно море, когато се обади Лазар Лазов — Аса.

— Йон — каза той.

Козела го напуши смях, но се въздържа.

— Кажу Асо купа — беше отговорът.

— Сина ми е в твоя хотел, майка му в гроба, дължиш ми кръвнина, шефе!

Нервни тръпки като термити полазиха кожата на Козела. „Господи колко досадно нещо е животът!“ — помисли той, преди да каже:

— Искаш да се държиш като Тарас Булба, Лазаре?

— Убий това бясно куче, брат! — каза истеричния глас на бившия му подчинен. — Тогава съм на твое разположение. Не го ли направиш, забрави за мен!

— Ас, — каза Козела — аз съм губил синове, приятелю. Пред очите ми убиха момчетата. Не твърдя, че не си заслужиша съдбата, но в Библията пише, най-страшното нещастие е да се загуби хронологията. Родителите не бива да надживяват децата си, Ас!

Докаран до лудост и истерия Лазар Лазов — Аса отговори:

— Ебал съм ти майката, християнино! Или ликвидирай бясното куче Любомир Лазов, който е в триста и пета стая в твоя хотел или забрави за мен. А щом се позоваваш на Библията, не забравяй, че има Стар и Нов Завет. Единият отрича другия, Козел. Разбери нещо просто, че ако не се подложиш на християнското отмъщение, единственият изход са юдеите!

— Не разбирам — каза Козела, макар че беше разбрал всичко.

— Козел, — каза Аса — ако до четиридесетия ден не запаля свещ на гроба на жена си и не съм в състояние да ѝ кажа: „Спи в мир, скъпа ти си отмъстена!“ аз нямам работа на този свят. Ако ти не ми помогнеш, обаче ти нямаш работа с мене. Имаш избор, или аз или търси Бенина Аберман. Докато не успокоя духа на жена си нямам работа с тебе.

„Dead line“ така изписа и менюто, така звучеше и в ушите му.

„Те са реални мъртъвци мислеше Козела, а аз жив покойник“ — когато набра телефона на Хакел:

— Слушай, американце! — прегракнало каза той. — Търся едно момченце, което прилича на киноартист, но действа като харпия. Искам да го намериш в Италия.

— Името? — попита кротко Джон Хакел.

— Барон Йохан фон Веер — каза Козела.

— Не — каза Хакел. — О-о-о, не Козел, не, не, не...

После отново настана dead line.

Барон Йохан фон Веер не беше нито барон, нито се казваше Йохан. Истинското име му беше Исса, не беше фон, но беше „от“, което на немски означаваше същото. Единственото вярно нещо беше Веер. Това всъщност означаваше „меер“, но както мутрите се криеха зад прякори, така и хората от конспирацията, зад псевдоними. Ако някой беше попитал Бенина Аберман, какво значи барон Йохан фон Веер, тя спокойно можеше да му отговори: брат Исса от Варна край морето, но нито щеше да го направи, нито имаше право да го дешифрира, а и много добре знаеше, че има тайни, които струват човешкия живот.

Бенина Аберман ценеше своя живот и беше научена да пази чужди секрети.

— Кой е барон Йохан фон Веер? — попита я Майора, докато бяха голи под душа.

Бенина го погледна с бадемовите си очи и притискайки се към мокрото му тяло каза:

— Звучи ми като гаулайтер от Холокоста!

Майора разбра десет процента от отговора, а беше достатъчно честолобив, за да поиска повече обяснения. Разбира се това беше грешка.

На другата сутрин го намериха заклан. Главата му беше в една свинска морга, тялото в друга, ръцете в трета. Цялата съдебна медицина на Република Италия в продължение на една седмица снаждаха парчетата от бившия пъзел наречен Михаил Митев — Майора.

В съдебните протоколи беше записано — „неизвестен извършител“, но в България всички приписаха тази работа на Козела. Единственият, който посмя да каже на глас това беше Ангел Гяволето, пред един регионален вестник. На другия ден го засипаха с град от куршуми.

„Бенина Аберман, къде ли се крие тази кукличка?“ — мислеше Козела, докато се подготвяше за акцията. Подстрига се, облече тъмносин костюм, тъмно синя връзка на бели точки. Сложи фалшиви диоптърови очила, пъхна „Глока“ под колана си и излезе от хотела. „Защо Хакел изпитва такава паника, само при споменаването на името Йохан фон Веер?“ — помисли той разсеяно. Ами отговорът се съдържаше във въпроса. Щом Джон Хакелман, евреинът, изпитва такъв респект към някакво си абстрактно име, значи това име не е никаква абстракция, а нещо, което има реални релефи и носи своя потенциал. Било на заплаха, било на респект.

— Морис, — каза Козела, скитайки из улиците на Амалфи — свържи ме с емисаря на Мосад!

— Кой по-точно — попита „сабри“.

— В Италия се подвизава като Йохан фон Веер.

Морис Алкалай беше прехвърлил седемдесет и пет години, беше стар, уморен тигър, сетивата му бяха закърнели, реакциите ставаха все по-бавни. Старостта го беше налегнала, а това е краят на живота. А когато започне студения полъх от отвъдното, човек губи реална представа за света.

— Чакай малко, — каза Морис и след десетина секунди попита — пишеш ли Козел, или ще запомниш?

— Пиша — каза той не вярващ на ушите си.

И „сабри“ му продиктува единадесет цифри. Това беше повече от достатъчно.

— Ас, — каза Козела — включи всички възможни оператори, да ми издирят местонахождението на този номер. — Продиктува му телефона на фон Веер. — Трябва ми до утре! Този, който ще знае точното местонахождение, трябва да донесе във Фиомичино две ампули диазепам, един саван и да се появи с дипломатическа кола. Свършиш ли тази работа приятелю, аз лично ще присъствам на панихидата на жена ти — после затвори телефона.

ЕРГЕНСКА ВЕЧЕР

С ръце в джобовете, с чувство, че е свършил петдесет на сто от работата си, Козела продължи да скита из града. Загуби стотина долара в една бинго зала, опита да играе боулинг в едно открито плажно заведение, доскуча му бързо. Хапна на крак някакъв рибен сандвич с бира, стори му се мазен, не го дояде и продължи да скита към казиното, което беше крайната му цел. Но го отлагаше, защото знаеше, че там щеше да пие водка, а времето напредваше. Вече от десет дена не беше говорил с Флора. Знаеше, че я държи на тръни и че е създавал предостатъчно напрежение на остров Крит, но и да се обадеше, нямаше какво да й каже. Щеше да се обади само при положение, че щеше да обяви завръщането си.

Звъня телефона — „anonymus“. Козела се поколеба миг — два, но включи апарата.

— Да — каза той.

— Генерал Милетиев?! — чу женски глас.

— Имате грешка — отговори той, но несъзнателно отговори на български.

— Не, нямам грешка, — продължи жената — но вие ще сгрешите ако се отнесете несериозно към мен!

— А коя сте вие? — попита Козела.

— Сериозен въпрос, генерале и отговорът трябва да е на висота. Предлагам ви да се срещнем!

Подсъзнателно Козела знаеше с кого говори, но все още му трябваха опорни точки.

— Вижте какво, госпожице — уклончиво каза той. — Нямам нищо против да убиете Майора. В нашите среди се казва „ебал съм му майката — изтекли му дните“, но е повече от нахално да ми прехвърляте вашите отговорности.

— Точно това искам да обсъдим! — каза звънливия развеселен дамски глас. — Нито аз убих Майора, нито се опитвам да ви натопя, г-н генерал! Но, вие имате нужда от мен, аз от вас.

— Секс ли ми предлагате? — изнервен до крайност попита Козела.

— Ако се налага... Сексът отдавна не е разменна монета, генерале и вие отдавна не сте човек, който не може да си го доставите в необходимите количества.

— Добре, Бенина Аберман, — попита Козела — какво предлагате?

След дълго мълчание дамският глас проговори отново:

— Вие сте гений, генерале! Искам да се срещна с вас, макар, че, честна дума изтръпвам от ужас при мисълта, че това е възможно.

— Какво рискувате? — попита Козела.

— Всичко — отговори Бенина.

— А какво ще спечелите, ако риска се оправдае? — продължи да пита той.

— Всичко — продължи да отговаря тя. Беше ред на Козела да мисли.

— В една среща винаги има двама души, Бенина, — каза той. — Разбрах вашата част притеснения и очаквания. Да обсъдим този, който наричате генерал Милетиев?

— Само на, четири очи, Козел — каза тя. Старият артист й се изсмя в слушалката.

— Добре момиченце, как да постъпим? Аз да дойда в Солерно, ти в Амалфи или да се срещнем на неутрална територия?

— Ще помисля, г-н генерал — каза Бенина — тази вечер ще
получите отговор.

После линията заглъхна.

18.

Дългогодишният служител на Кинтекс Лазар Лазов — Аса беше поддържал връзки с всички ислямски движения на Ближкия Изток и беше запазил връзки с част от тях. Навремето, когато „Народна република България“ изнасяше революция, тези движения бяха братски. Сега при демокрацията станаха терористически, но връзките си бяха връзки и на този свят не съществуваше нищо по-съществено от личния контакт. Аса се обади в щаба на Хамаз, потърси Азмар Атта, един от адютантите на Молла Ясин и го помоли да му издири виенския фантом Йохан фон Веер. Палестинецът не се забави дълго с отговора си. Фон Веер, който беше псевдоним беше израелски командос, участвал във всички по-крупни операции на Шин Бет зад граница. Разбира се, той беше осъден на смърт от Хамаз, Алфатах, Бригадите на Аллахса и прочее организации, съставляващи ООП. Така че за неговото отстраняване първо имаше определена награда и второ, този, който щеше да извърши тази операция щеше да се ползва с особени преференции от Дамаск до Техеран. Към сведението си Азмар изпрати и снимков материал, който Аса щеше да получи в Парижката централа на ООП. По всичко изглеждаше, че операцията е започнала.

— В София е пълна паника, Козел! — каза Аса по телефона. — След смъртта на Майора мутрите от Юнона Холдинг са се изпокрили, като зайчета в храсти. Разбира се, твоето име е на първо място в новините. По-известен стана от Сакскобургготски, шефе!

На Козела не му се слушаха празни приказки и затова побърза да прекрати празнословието.

— Чакам те в ресторанта „Вий мал“ в Париж, Ас! На деветнадесети, между деветнадесет и двадесет часа. Спазиш ли своята част от договора, останалото е моя работа, момче!

В София паниката наистина беше пълна. Майора мъртъв, Попето беше изчезнал, офисите заключени, банковите сметки — блокирани. Двама души не знаеха в каква паника е холдингът и затова имаха неблагоприятното да се върнат в България.

Кита беше арестуван още на аерогарата в София. Бузата имаше по-дълъг гастрол. Той си взе мерцедеса от платения паркинг на летището и потегли за Варна. Когато подмина Долни Богров срещу него някаква полицейска кола му примига на къси, дълги, после пусна сирената. „Рутинна проверка“ — помисли той и изчака да подмине полицейската досада. Двама униформени полицаи слязоха от един „фиат темпра“ и приближиха торпедото на колата. Единият от тях му направи знак да излиза от колата, това беше рутинен жест, значеше излизай бавно, без резки движения, ръцете на покрива на колата, краката разкочани.

Стар клиент на полицията, Бузата знаеше тези формалности и се подчини на заповедта. Не знаеше едно-единствено нещо, че това е последното движение в живота му. Когато подпря ръцете на покрива на колата и се приготви да бъде пребъркан, той отлетя в небитието. Нито някой му каза, нито можеше да разбере, че е мъртъв. Той просто беше.

Акцията срещу Юнона продължаваше по територията на цялата държава. За една седмица Бойко Борисов и екипите му заловиха повече от триста души с висящи дела и повече от сто души обявени за издирване. На пръв поглед изглеждаше, че с Юнона холдинг е свършено, но на пръв поглед. Все още Попето го нямаше. А той държеше парите на холдинга, което преведено на гангстерски език значеше и ключа от вратата.

„Вий мал“ беше лош френски превод на италианското понятие Виа Мала или пътя на злото. Аса, селско момче, имаше комплекс от всичко чуждо и изпитваше паника от гигантските европейски полиси. Колкото добре се чувстваше в Дамаск, Бейрут в Техеран дори, толкова безпомощен беше в един град като Прага, да не говорим за Париж или чудовища зад океана.

Той намери „Вий мал“, но не знаеше какво се крие зад тази прокоба. Когато седна и започна да се озърта за Козела към него се приближи един млад мъж с вид на сервитьор и каза на някаква смесица от сръбско-македонски:

— Аз ще съм посредник на информацията, господине Лазов!

Лаза му подаде плик със снимков материал и информацията, която имаше и остана да чака на масата. Сервитьорът се измъкна, после се върна и му сервира нещо подобно на мастика, бутилка минерална вода и чаша лед. „Козела ще се появи“ — помисли Лаза, отпи глътка перно, защото това беше именно френска мастика, почувства спазъм в гърлото, взрив в хранопровода. И това беше краят. Два дена по-късно френската съдебна медицина уведоми българското правителство, че въпросния Лазар Лазов е умрял на място отровен от свръхдоза рецина.

В полицейските кодекси съществува едно правило, което никой не произнася на глас и с което всички се съобразяват. Когато един воин постави емоциите пред разума и започва да действа със сетива, той ставна опасен и за себе си, и за общността. „Отстранете емоциите“ — беше първото правило в полицейската структура, затова Козела екзекутира Аса. В това нямаше нищо лично, но опасностите вече бяха видими. Човекът, осъдил сина си на смърт ставаше опасен и за себе си и за общността, към която принадлежи. „Гнае евакуате“ това беше стар римски девиз, който преведен означаваше — „Отстранете гнойта“. Точно така постъпи Козела, без да изпита нито удоволствие, нито чувство за вина. Той си свърши работата, получи необходимата информация, отстрани гнойта и потегли обратно за Италия.

„Що за птица е тази Бенина?“ мислеше той, докато пътуваше по Виа дел Сол.

19.

По ирония на съдбата и най-хитрите лисици в крайна сметка падат в капана. Козела не направи изключение. Изключението беше друго, че изненадани бяха ловците, не плячката.

— Знаете ли къде се намирате, Козел? — попита млад, елегантен, красив мъж.

— В някоя от тайните квартири на Мосад... — прегракнал каза Козела.

Все още му действаше упойката.

— Грешка, генерале! Мосад действа само и единствено на територията на Израел.

Козела му се изсмя в лицето.

— Don't fuck me up man? — каза кротко Козела. — Кажвайте каква е целта и да приключваме?

— О-о-о, далеч си от целта, г-н генерал — каза младият мъж. — Тепърва имаме много работа, колега!

После стана, включи осветлението в стая без прозорци, натисна някакъв невидим бутон и стената зад него се размести. В помещение, наподобяващо луксозен хол с мебел от птичи явор, той видя двама души, които познаваше много добре. — Морис Алкалай, великият „сабри“ и германо-евреина с американски паспорт Джон Хакел. Не познаваше единствено красивата млада жена, която седеше срещу него, но нямаше нужда да бъде нито Ванга, нито Нострадамус, за да се сети, че му предстои среща с Бенина Аберман.

— Началото на края или края на началото? — попита Козела.

— Зависи от теб, генерале — каза Бенина Аберман, стана и се премести до него. Тя беше наистина грациозна като кошута и носеше всички наследствени белези на племето си. Агресивност, съобразителност, и комбинирано с порода, екземпляра ставаше съвършен. Тези изкушения не действаха на Козела и той мислено се раздели с Флора и Крит. Нямаше, нито страхове, нито съжаления. Беше

му дошло време, беше си свършил работата, време беше да затвори „великата книга на живота си“.

— Какъв е залогът, красива, млада госпожице? — иронично попита той.

— О-о-о, огромен! — каза младата дама. — За вас, спокойни старини, за мен охолно бъдеще, а за моя изстрадал народ средства за война с варварите.

— И всичко това е в моите ръце? — усмихнат каза Козела. — Сабри, Джон това момиченце ме мисли за Соломон?! Обяснете й кой съм, по дяволите!

— О-о-о, знам кой си, Козел! — продължи да говори Бенина. — Знам много повече, г-н генерал. Знам и каква работа ще свършим с вас.

Алкалай и Хакел мълчаха, като че ли не участваха в този разговор, но Козела много добре знаеше, че всичко това става под тяхна диктовка. Козела отпи чаша вода, потърси цигарите си. Не ги намери и погледна Алкалай през протежението на хола.

— Морис? Върнете ми цигарите! Искам водка, вода и лед или куршум, сабри. Няма друг начин да продължим разговора.

И Алкалай и Хакел познаваха добре Козела, а младата дама изглеждаше добре информирана. Така че капризите на стария воин бяха задоволени веднага. Когато оправи дишането си и реши, че е излязъл от упойката, Козела попита:

— Какво искате? Какво предлагате? И какви са ви гаранциите?

Бенина Аберман продължи разговора, макар че това все по-силно раздраваше Козела.

— Ти си единственият, който има достъп до моя полусъпруг, полубратовчед Володя Аберман. Той единствен знае това, което ни интересува и нас. Ти ни доставяш него. Срещу което получаваш свободата си и се оттегляш на остров Крит, където те чака г-жа Марин и малкия Осип.

Козела изтръпна. Тази млада, нагла курва знаеше всичко за него. И би й извил врата на мига, но не в присъствието на това обкръжение. Алкалай и Хакел бяха предостатъчна гаранция, че тази среща е изключително сериозна, ако не и съдбоносна.

— Как се казвате, млада госпожице? — попита Козела.

— Сара — каза Бенина. — Всеки евреин е Авраам, всяка еврейка е Сара, г-н Козел, но не това е нещото, което трябва да обсъждаме с

вас! Да минем към същината на въпроса. — Бенина стана и се премести срещу него на канапето. — Обичам деловите мъже, г-н генерал. Къде е Володя Аберман?

— Дори и да знам, каква ми е гаранцията, че ако ви кажа след две минути няма да съм по-мъртъв и от него?

— О-о-о, той ни трябва жив, Козел! — отговорът на Йохан фон Веер прозвуча като от небитието. — Той наистина ни трябва жив! И не само на нас, приятелю, и на вас! Повярвайте ми!

Козела се развесели, той беше минал през иглени уши или на вълка през гъза, както казваха шопите и беше свикнал на какви ли не изненади и изпитания. По него беше стреляно многократно, семейството му беше избито до крак, а въобще не му се мислеше колко лични жертви са паднали от ръката му. Нищо сериозно не можеше да го уплаши. Още по-малко смъртта. Беше преживял инфаркт, очакваше следващия, дните му бяха преброени и той го знаеше идеално. Така че изпитанието, на което беше подложен, по-скоро го отегчаваше, отколкото го ужасяваше.

— Добър ден, барон фон Веер! — без да крие иронията си каза Козела. — Очаквах появянето ви!

Офицерът на Шин Бет не успя да скрие изненадата си.

— Вие сте по-информиран, отколкото очаквах генерале?

Този път Козела се разсмя искрено.

— А вие, значително по-самодейци от воители на държава, която е в битка от четиридесет и осма година до сега!

Фон Веер каза нещо на непознат за Козела език, това не можеше да бъде нищо друго, освен иврит, но за него нямаше значение. Важна беше целта и бързината на приключването. Беше започнало да му се пикае неудържимо, главата му се замая отново и все по-малко желание имаше да влиза в някакви контакти с тях.

— Сабри? — каза Козела. — Ако ще вода преговори, ще бъде единствено с тебе. Обсъдете на иврит този въпрос! Няма да позволя, нито на това момиченце, нито на този манекен да ме командват, каквото и да ми струва това!

Тогава се намеси Джон Хакел.

— Слушай ме внимателно, Козел! Един хитрец е измислил начин да прикрива, филмирайки хероин. Ти знаеш кой е той. По-скоро той търси достъп до тебе и се крие от нас като от чума. Ако неговите

умения попаднат в ръцете на ислямисти или не дай боже на латиноамерикански наркотрафиканти ще стане страшно, колега! Милиарди долари ще излязат извън контрол, а ти знаеш какво значи това, нали?

Козела кимна, но не каза, нито да, нито не.

— Този човек трябва да ни попадне в ръцете, преди да са се добрали до него, я Хамаз, я момчетата на Ескобар. И ти трябва да ни помогнеш за това. За нас това е въпрос на кауза, за теб на оцеляване и разбира се на много пари. Свърши ни тази работа и ще получиш почетния Бен Гурион и завинаги ще престанеш да се грижиш за оцеляването си. Колко време ти трябва, за да вземеш подобно решение?

Козела запали цигара, поиска лист, писалка и написа един адрес.

— Намерете ми този млад човек в рамките на двадесет и четири часа — каза той. — На двадесет и петия ще получите отговор.

На бележката пишеше: — Любомир Лазов. Това беше синът на Аса.

Няколко часа по-късно вратата се отвори и Бенина влезе в помещението без прозорци, бутайки сервиетна количка пред себе си. Върху нея беше натрупала всичко необходимо за истински запой, а ако Козела имаше нужда от нещо, беше именно водка.

— Селъодка, миди, аншоа и съомга? — каза тя като застана пред канапето му. — За другото знам!

— Водката ми е достатъчна, госпожице! — каза Козела.

Той беше в затвор и знаеше, че спи под наблюдение, и под контрол. Знаеше, че никакви действия не са му по силите, но водката му вършеше работа, а и любопитството му беше изострено. Когато си наля водка и отпи, той не се стърпя да зададе простия въпрос:

— Каква ти е далаверата, малката? Кауза или пари?

— Пари, разбира се?! — без грам свян отговори тя. — Каузата е за идиоти като тебе.

— Но ти пееш в хора на Мосад? — каза Козела.

— Така ти се струва... — отговори Бенина. — Аз пея в моя хор и изпълнявам централната партия. Ако приемеш да ми партнираш, може

да се получи музика? Откажеш ли — лошо и за двамата. Аз бедна, ти — мъртъв.

— Поне си откровена — усмихнат каза Козела.

— Бъди и ти — каза Бенина — и няма да съжбяваш, Козел! Къде е Влад?

— Не преди отговорът на моите въпроси, госпожице! — каза той. — Наздраве! Аз съм много по-отдавна мъртъв, отколкото който и да било от вас може да предположи. Къде са Алкалай и Хакел?

— Заминаха — каза Бенина. — Баронът и аз останахме твои надзиратели.

Малко по-късно в стаята влезе „сабри“.

— Здравей, Иван! — каза той.

— Позна ли ме — каза доста запилия Козел.

— Виждам, че се разбирате с госпожица Бенина?!

— О-о-о, ни най-малко — каза Козела. — Току-що ме излъга, че си заминал.

— Сега заминавам, Козел. Дойдох да се сбогувам. Ние не лъжем никого.

— Аз съм с обратни впечатления, сабри — каза Козела. — От тебе знам, че Йохан фон Веер и Володя Аберман ще се срещнат на Фиомичино.

— Да, Козел — кимна Алкалай, — това беше първоначалната информация. Някакъв обаче се е представил за Аберман. Някакъв самодеец и наемник. Нещо повече, арабите знаят, че Цион се готвят да им ударят балтията от кокаинов път. Намери Влад Аберман, Козел, иначе всички ние ще станем пушечно месо на рязаните.

На другия ден му докараха Любомир Лазов, малкия Ас.

— Седни, боклук, — каза Козела, когато останаха на четири очи.

Притеснен и уплашен до смърт, младият мъж се отпусна на стола срещу него.

— Ти уби майка си, Ас — каза Козела.

— Неволно, г-н генерал — изфъфли той.

— Неволно, но е факт. Няма да обсъждаме причините. Баща ти я последва в небитието.

— Не!!! — изкрещя малкия Лазов.

— Да! — каза Козела. — Ти си кръгъл сирак и безотечественик. Ще дойдеш с мен, боклук. От днес нататък ти си мой роб! Ясно ли ти е?

— Какво искате да кажете? — изфъфли младокът.

— Това, което чуваш — каза Козела — и нито дума повече! От днес нататък ти нямаш воля. Волята ти съм аз. Ще седиш тук, докато те заведат там, където ще ти кажа какво да правиш. А дотогава яж, спи, гледай телевизия и не задавай въпроси. Ядосаш ли ме, ти си мъртъв, младок! Аз не прощавам на тези, които взривяват колибката ми!

След това набра телефона.

— Да действаме, г-це Аберман! Или взехте друго решение?

— О-о-о, не Козел! Ще действаме! — каза Бенина. — След десет минути съм при вас!

На двадесет и седми януари ковчегът с тялото на Майора беше пломбиран и замина за България. Ковчегът беше тежък, луксозен, тежеше двеста и петдесет килограма и беше придружаван от Аса, Бенина и фон Веер. Една несъществена подробност — властите не знаеха, че в този сандък, вместо трупа на Майора имаше двеста килограма кокаин, първата пратка от флотацията на Влад Аберман. Два дни по-късно Козела, младият евреин и Алкалай излетяха за Русия с личния самолет на „сабри“. От днес нататък пътя на кокаина щеше да върви на зигзаг. Ла Пас, Боливия — Краснодар, Русия — Мегало Кастро, Крит — Солерно, Италия и от там ще се разпръсва като чума из широкия свят.

Тялото на Майора беше посрещнато с почести.

Мутрите го погребяха през нощта. Хората на фон Веер изровиха ковчега и акцията започна. Странно нещо беше „пътя на коприната“. Той някога беше тръгнал от Китай за Европа, сега вървеше в обратна посока, но вървеше и щеше да върви докато свят светува.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.